

Ágai Adolf.

Az olvasó közönségnek sokszor kerül fejtörésébe: kít rejthet egy-egy szerény, vagy kihívó álnév. Így p. o. hányan nem tudták azt, hogy a genialis Kákai Aranyos egy személy volt Kecskeméthy Auréllal! De a jól választott álnév csakhamar kedvelté levén, nagyon sokan személyesen is ismerték Kákait anélkül, hogy Kecskeméthyt ismerték volna.

Azért kezdjük Ágai Adolf életrajzát a Kecskeméthy Aurélról mondottal, mert először a két genialis író egymás benső barátságával dicsekedhetett, másodsor, mert tudtunkkal senkinek nem volt még ez ideig anyi *e l ő n y ő s e n i s m e r t* álnéve, mint épen Ágainak. Ami a két jeles író barátságát illeti, arra nézve felhozzuk azt a jeles versenyt, midőn az egyik az „evést“, a másik az „ivást“ énekelte meg ragyogó prózában s felhozzuk azt a levelet, melyet a sors véletlenből e sorok írójának kezébe juttatott, s mely most Ágai birtokában van. Ama levélben Kecskeméthy Aurél, ki a k a t h. autonómia miatt gyülesezők közlönyét, később a Magyar Politikát szerkesztette, az őszinteség áradó hangján, szívhez szólólag mond köszönetet Ágainak, ki a h é b e r e k hosszú napját, annak minden főségével, mélaságával, némaságával, imáival ecsetelte.

Hány ember kedélyét hozták már kellemes izgalmába e nevek: Dr. Tőkés, Porzó, Nádai Ezüstös, Csicseri Bors, Seiffensteiner Salamon, Lengenádfalvi Kottlik Zirzabella, Mokány Berci stb. És ez a sok név mind az Ágai Adolfé, ki jeles szerkesztője a „Magyarország és Nagyvilág“-nak, „Borsszem Jankó“-nak. Ráadásul, nem elégszik meg azzal, hogy a felnőtt olvasókat oktassa, derítse, mulattassa: még gyermeklapot is szerkeszt Forgó bácsi név alatt.

Aki csak utóóról ismeri Ágait, alig hinné, hogy oly sok és jó munkát végezzen. A lapunk mai számában közölt arckép is mutatja, hogy bizalmas alak, kinek arccáról inkább a téltenség meglepedése, mint az ernyedetlen munkásság néz le.

Mint tárcaíró nem ritkítja párját. Nem pedig azért, mert Magyarországon páratlan. A tárcaírás szerintünk van legalább is oly nehéz, mint a regényírás. És aki első a tárcaírásban, mellette áll az első regényírónak. Sőt a regényírónak, ha csak gyakorlata van, sokkal könnyebb a sora, mert nem írhatja ki magát. Eme veszedelem (veszedelem az olvasó közönségre) kikerülésében Ágai mester. Tárgyait nem keresi magasan. A társadalom rétegei közt vezet mindig. Meglátja az elé tett gombostűt és tárcát ír róla. Különben azért sem írhatja ki magát jelesünk, mert bámulatosan sokat olvasott, és tud. Azonkívül, hogy a világirodalomban úgy otthon van, mint Mokány Berci a dombszögi kaszinóban, valamikor csak egy kis időt szakíthat, elmegy külföldre testileg lesóványkodni, testileg hizni. Bejárta Francia- Spanyol-, Olaszországokat; majd Angliát; Hollandiát; Norvég- és Svédországokat. És mindenünnen úgy tért vissza, mint a méh. Aki az ő tollából olvasta L o n d o n leírását, az ottani társadalmat, nyüzsgést, pezsgést, utcai, színházi stb. életet, azt meg kellett ragadnia annak a közvetlenségnek, a melylyel a szóban levő tárcák irattak.

Porzó tárcái a „Magy. Orsz. és a N. Világban“ a legkeresettebb cikkek s az a két vaskos kötet, mely eddigelé önállólag is megjelent, kedves olvasmánya lehet mindenkinek.

A legizmosabb magyar humor, a legfinomabb francia könnyűségű célzások, a rakétaszerű ötletek, élcek a precarius becsü szójáték úgy ömlik Ágai tollából, mint a zugó patak. Irálya csak nagy ritkán dagályos. Nyelvezete mindig zamatos keresettség nélkül s amit ő Párisról, annak specialitásairól ír, azt is megérti, élvezi akár Tojás Dániel uram is. Oly törül met-

szett, kerek magyarsággal, magyarán ma, mint Ágai vajmi kevesen irnak.

Őszintén szólva, mi nagyon sajnáljuk, hogy pompás tollu írónk gazdag tehetsége elforgácsolódik. Ha Ágai azzal az izmos tehetséggel csak tárcákat írta, vagy rajzokat: úgy nem tennék le a reményről, hogy nevét v a l ó b a n megörökítené. Az aprólékos munka az élcgyártás, a szerkesztéssel járó fárasztó dolgok nem engedik meg neki, hogy egész szabadjára töltse írói kedvét. Töle a közönség színműveket, s egyebeket vár! Hja de mikor a m a g y a r író tehetsége hajtja a világon a legkevesebb kamatot.

A francia tárcaíró hetenkint e g y e t l e n tárcaát ír és a saját palotájában lakik!

De ne kesernyészkedjünk.

Ágai Adolf a magyar alföldön született, ott nőtt fel iskolás gyerekké. Mint diák ember legszivesebben tölté napjait künn a pusztákon, tanyákon, ménesek, gulyák körül, a nép között. A gimnáziumot elvégezvén, Bécsbe ment s elvégezte az orvosi tanfolyamot. Már mint orvosnövendék irogatott s mikor kezeihez kapta diplomáját, úgy gondolkozott, hogy többet gyógyíthat tollával, mint orvosi tudományával.

Író lett, s azok között első rangu. Ért különben a hegedüléshez, rajzoláshoz is. Családi élete a példányoszerű boldogság. Társaságban, ha épen nagyon rossz kedve nincs, a legkedélyesebb, leglelkőtelezőbb ismerős, barát és cimborá. K—s.

A bércek nefelejtse.

(Beszély.)

Magyarfy Ferencről.

(Vége.)

Nefelejts simogatta az öreg arcát, aztán megcsókolta, és szomorú gyenge hangon megtöré a csendet: — Kedves atyám! nem vagy éhes? — Nem ennél? nem innál valamit? — Ne hozzak valamit holnap a gyógyszerházból? — Nem gyermekem!

Nincs szükségem semmire! — viszonzá alig hallhatón az öreg, és megcsókolt leányának, mellére omlott hullámos haját. — De hát mond csak kedves papám! — miért lakunk mi itt? mért nem jössz Szigetre? hogy ott gyógyíttatnád magad? és miért nem szabad szólnom senkinek arról, hogy itt lakunk? — Mi oknál fogva kell érted imádkoznom minden holdtöltekor a csucson? — S mi az én másik nevem? Ki volt anyám? Miért tagadtad meg ezekre a feleletet, valahányszor csak kérdeztelek? Miért van lányod előtt, egyetlenlányod előtt, titkod? — kérdé továbbá, busan, neheztelve.

Az öreg homályos szemeit, gyermekére vetette, s mélyen sóhajtván, mondá: „Most már eljött az idő! Most már megtudhatod! — Meg kell tudnod! — mert érzem, hogy nemsokára meghalok! — Azért ültess fel! Nagyon gyöngy vagyok! nem tudok magam! — aztán tarts! hogy beszéljek! Oh! — sokat kell beszélnem! hogy megérts mindent!“ — s Nefelejts felülteté reszkető atyját, ki még egy mélyet sóhajtván, — lassu, rezgő hangon, félbe-félbe szakadva beszélni kezdett.

— Egy diszes, uri kastély volt szülőhelyem, itt e megyében! hol boldogan folytak napjaim egész tizenhat éves koromig. Jó anya, és jó apa viselték gondomat! Egy iker testvérem volt. Főrrón szerettük egymást! — egymás nélkül mit se tettünk! Szüleink örültek főrró testvéri-szeretetünknek! örültek jószágunknak! s minden szép és jó utáni vágyódásunknak! — Mikor tulértük tizenhatodik születés napunkat, nevelőnk kijelentette, hogy egyetemre kell járnunk! s mi együtt mentünk Pestre, egy igyekezettel tanultunk, együtt jártunk minden hova! s az ifjúkorban is gyermekesen szerettük egymást! De boldogságunkat csakhamar elüzte jó atyánk halála. — Együtt jártunk sirboltjához sirni! Eleinte minden nap felkerestük a drága tetem nyugvó helyét,

s új koszorút tettünk reá, — de hét hó múlva már, egész más valami vette igénybe üres időnkét.

— Hideg, havas ujév napja volt, midőn a temetőből visszajövet a városligeti tóra mentünk kocsolyázni; s még nem voltunk elég jó kedélyben, tehát kerültük a zajt, s a tó legfélreesőbb részén kocsolyáztunk. — Még nem voltunk egészen 18 évesek, de már anyánk nagykorúsított bennünket, s Győző ép akkor mondá: Beh! szeretnék most már megnősülni! midőn hátunk mögött két fiatal leány elénk kocsolyázott. A sóhaj meghallották, s visszaneztek kipirult arccal. Mi is rájuk néztünk, és elpirultunk. A két leányt oly szépnek találtuk, minők még sohasem láttunk! Győző, bátrabb volt nálam! megszólította őket, s rövid idő múlva a szebbiket oltárhoz vezette. A leányok épen mint mi! ikertestvérek voltak! — nagyon hasonlítottak egymáshoz! vajmi csekélylyel volt szebb egyik a másiknál! de én mégis észrevettem, hogy Irén, ki az öregebbik volt, felülhaladta Emmát a szépségben, s azért nem tudtam elvenni az ifjabbikat, mert az öregebbiket szerettem. Hiú voltam! csak a szépség után vágyódtam! s éreztem a veszteséget Irénben, és irigyeltem őt a jó testvérnek. Emma szeretett engem! de én nem szerettem őt! — s a szegény leány meghalt bujában!

S itt félbeszakítja beszédét s két könyvet törült ki szeméből, aztán folytatá tovább:

— Emmát, csak akkor éreztem, hogy tudnám szeretni! midőn már csak szép lelke távozását sirathattam! — Emma után anyánk is meghalt; s husz éves koromban három sirhoz jártam naponkint könyezni: Atyáméhoz, anyáméhoz, és Szirti Emma bárónőjéhez. — Győző nem tanult tovább; amint megnősült, ide jött, Marmaros megyébe; s egy év múlva nejének fia született, kit az én nevemre, Árpádnak kereszteltetett. — A szülésben meghalt Irén, s én halála hírére örömi örömet éreztem! — Örültem, hogy legalább más sem! ha az enyém nem lehetett. — Az egyetemi tanulói évek után beutaztam Európa nagyobb részét, özvegy fivérem társaságában, és kerestem Irén párját; — kerestük mindketten! De nem találtuk! Meguntam az utazásokat! s Pestre telepedtem régi lakásomba és folytattam utazásomat, és folytattam régi szokásomat: — eljártam minden nap a három sirhoz könyezni. — Ekkor — nagyon szerettem Emmát! — Egy szép májusi nap délután egy idegen koszorút találtam Emma sirján, az enyém mellett; s nagyon kíváncsi lettem: ki tette azt oda? Győző ekkor nem volt Pesten! Emma szülei és rokonai közül sem — senki. — Másnap ismét a sirhoz mentem, s ismét egy egyszerű új koszorút találtam ott! Harmadnap is, negyed nap is! Ötödik nap korábban mentem és leselkedtem: nem e látom meg azt, ki feldisziti Emma sirját egyszerű, de szép koszorújával! És egy feketébe öltözött, karcu termetű hölgyet pillantottam meg hátulról. A szép termet magára vonta figyelmet, már messziről! és siettem a sirbolthoz, hogy megláthassam arcát. — Szép volt! — szebb mint Irén! — Ép olyan, mint te, kedves gyermekem!

— Két koszorú volt karján, az egyiket az enyém mellé tette, s ekkor engem észrevett, megrezsent, és a másikat leejtette karjáról. Én felkaptam! megfogtam kezét és kérdém: „Nagysád miért tesz ide koszorút? Talán barátnője volt?” — A hölgy lehajtá fejét és habozott; — sokára suttogá: — „Nem! — nem volt az!” — „De hát akkor miért? Hisz nem rokona?” E kérdésre nem felelt; térdepléséből felállt, és nagyon reszketni éreztem kezét. E reszketést nem értettem! — fel-emeltem lehajtott fejét és újra kérdém: „Oh! mondja kérem! miért?” — ekkor lezárta előlem a bájos szemeket s reszkető ajkakkal szolt: „Mert én is szeretem és gyászolom, mind azokat, kiket ön szeret és gyászol!” Én e szavak után hevesen magamhoz öleltem és megcsókoltam. — Egy házban laktam vele; ő mindennap látott és megszeretett, s én ekkor láttam őt. Haragud-

tam magamra, hogy figyelmem kívül hagytam házam lakóit, s nem boldogítottam magam előbb szerelmével! — Egy földbirtokos leánya volt! — a másik koszorút atyja sirjához vitte; hova én is elkísértem őt. — Neve Sárosy Irén volt, névrokona Győző nejének, minek én nagyon örültem.

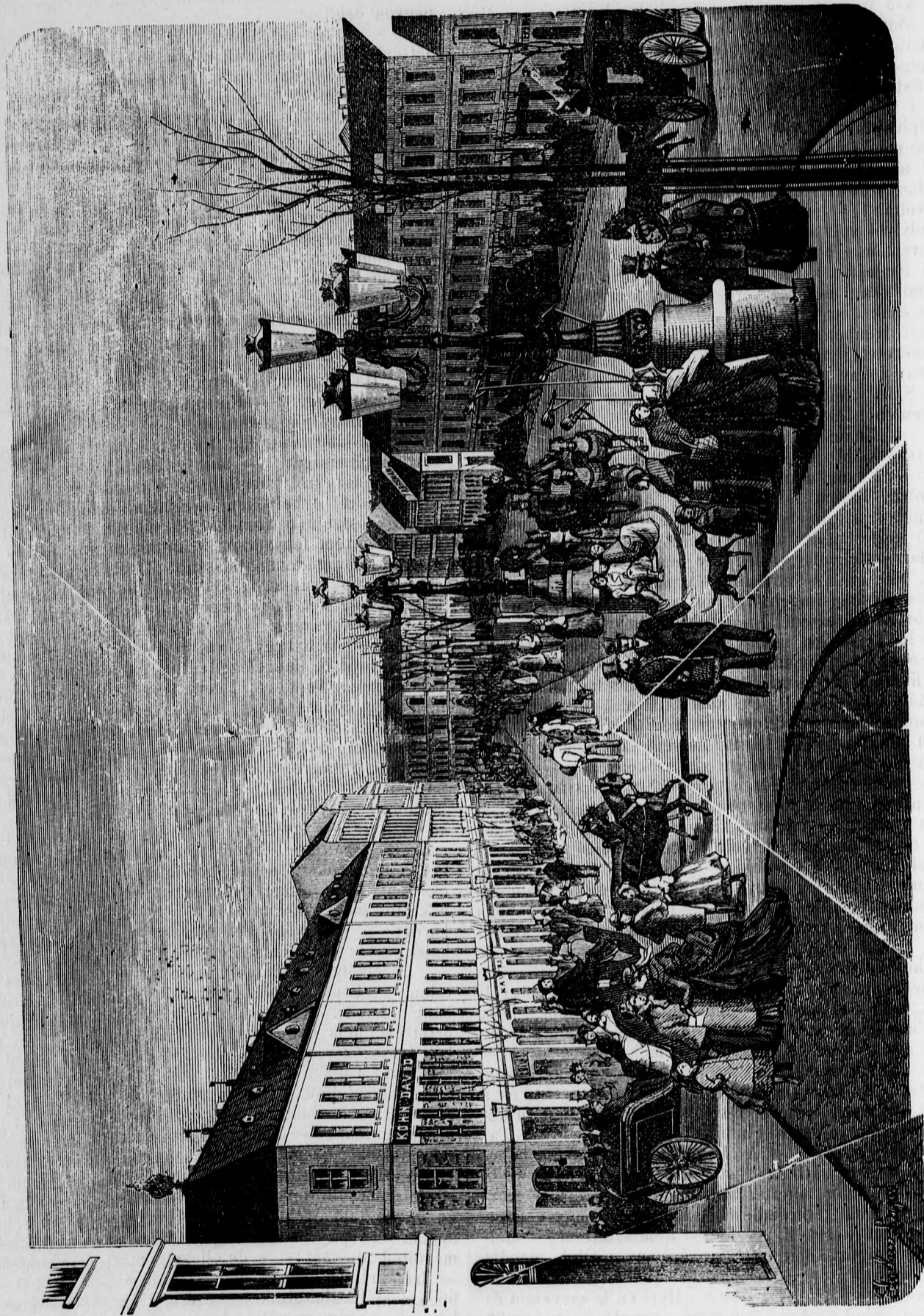
— S két hét múlva nőm lett, s Győzővel nem tudtam előbb, mint mikor már, felkerestem vele, mint nőmmel. — De oh! bár ne kerestem volna fel! — Amint szemem rávetette, rajt is hagyta bámulva! — Ő is megszerette nőmet, s én eltávoztam tőle, hogy ne legyen még erősebb e szerelem! — de Győző mindenhoza követett bennünket! — Egyszer hazamenet, Irén lábainál térdelni láttam őt, s e szavakat mondá neki: Drága Irén legalább azt engedje meg, hogy mindig mellette lehessenek! — s hogy . . . ekkor meglátott engem az ajtónál állni, s félbeszakítja beszédét. Én dühösen bementem s ő szomorúan és szótlán kiment. — Haragudtam reá, de nem bántottam őt, csak azt mondám neki: „hagyj el bennünket!” — s ő el is távozott; s mivel a kis Árpád engem nagyon szeretett, nálam hagyta. Utazott pár hóig; de nem talált sehol nyugtot, s azt írta nekem:

„Ha meg nem engeded, hogy nálad tartózkodjam! — főbelövöm maga!” — Én sajnáltam őt, s könyes szemekkel írtam, „hogy jőj körünkbe!” — s ő eljött. Nagyon betegnek láttam őt, fájt ha reá néztem! azért nem kerestem társaságát; — még vadászni is nélküle jártam. — Itt e csucsról, megláthatni a vadászkastélyt, hol laktunk; s itt! e helyeken szerettem leginkább vadászni! — Egy őszi nap kora reggel, magam felnyergeltem lovamat, vettem fegyverem, felkötöttem kardomat s magánosan kilovagoltam vadászni. Rövid keresés után, egy medvére bukkantam, s azt szerencsésen el is ejtettem. Ezután még két szép zergét ejtettem, és egy harmadikat, mely anyazerge volt, megsebeztem; de volt ereje szaladni, s itt e hely körül eltűnt előlem. Én nem kerestem tovább, megelégedtem a zsákmánnyal, és mintha valami sugta volna is, „menj haza!” — s hazamentem, még elég korán. Minél korább értem nőm szobájához! annál gyorsabban lépdeltam! s az ajtónál megálltam és benéztem a kules lyukán. — Itt pihent és nehezen lélegzett, aztán egy mélyet sóhajtvá folytatá: — Irén még nem volt felöltözve; a virág-asztal mellett állva láttam; — Győző mellette volt, két kezét hátra szorítva tartotta, és így ölelve az asztalhoz hanyatt döntve, csókolta ajkait. — Dühömben majdnem lerogytam; — így látván őket, sokat gondoltam! — Elvesztettem eszemet, kirántottam kardomat s berohantam; — mind a kettőt meg akartam ölni. — Előbb Irénre emeltem a kardot, — de Győző reá hanyatt borult, szétszakította kabátját, és csupasz mellét találta kardom!

Szegény! — hálásan reám nézett, s lerogyott életelen. — Utolsó elhaló szava volt: „Árpád! Árpád! ne bántsd Irént!” s még többet is mondott talán! de nem értettem, nem hallottam! mert Irént üztem, Irén elszaladt! összekerestem az egész kastélyt! De sehol sem találtam! Dühöm határtalan volt! — meg akartam őt is ölni, s gondoltam, talán nagynénémhez szaladt, ki Győző kastélyában lakott, mely közel az enyémhez volt! — s odamentem! — de nem találtam ott. Ekkor még egyszer összekerestem saját lakásomat, s a kis Árpádot el-ájulva, Győző holttestén találtam. — Mikor engem meglátott, felocsult, felugrott és szaladni akart előlem, de én megfogtam és kérdém: „hol van Irén?” Ő remegve mondá: „Árpád bácsi! Árpád bácsi! oh mit tettél? megölted atyámat! — de ölj meg most már engem is! — Irén néni a hegyek felé szaladt!” — A hét éves fiú szavai meghatottak, — észrejöttem, — s már nem lett volna erőm megölni Irént. — Irén szüendő volt! Minden nap vártam már, hogy látni fogom gyermekem, s azért gondoltam, hogy talán a hegyeken valahol baj érte! mert már este felé járt az idő, s mégsem hallot-

tam róla hirt; és gyorsan felnyergeltém lovam, s erre felé száguldottam. Az eső szakadt, mi még inkább nyugtalanított miatta. — Itt találtam meg őt! e sziklaüreg-

mintha sokat akarna beszélni, de nem tud! s s mintha e miatt keresné azt a szót, melylyel sokat mondhat; — s meg is találta, — gyenge, elhaló hangon, rámvetett sze-

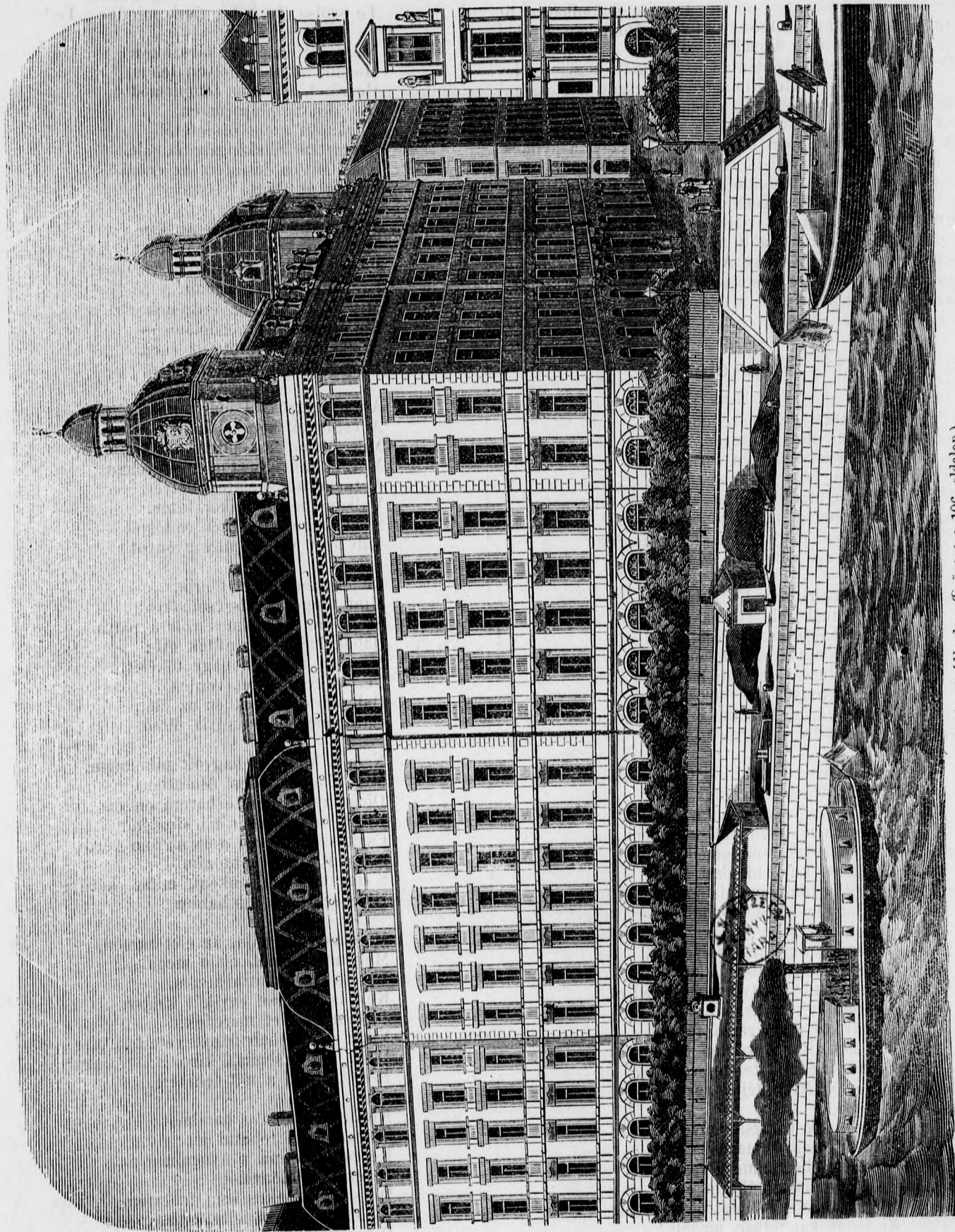
A Károly-körút. (Szövege a 106. oldalon.)

ben! Ide menekült az eső elől, s te már ekkor karjaiban voltál! kedves gyermekem! — Mellé ültem s reá néztem! Ő is reám nézett, s úgy vettem észre,

remes szemekkel mondá: „Hü voltam hozzád, higgyed! — s nefelejts!” és bezárta örökre szemét. — E szavakból azt értettem, hogy az ölelés erőszakos volt! —

Oh! miért is szoritotta volna hátra kezeit? ha engedi magát! S miért is nem láttam én ezt akkor? A düh vakká tett! s azt öltem meg, kit Irén után legjobban szerettem. — Már éjjel volt, fényes éjjel, mire eltemet-

Nagynénémnek levelet irtam, hogy Amerikába megyek s ne írjon soha! És a kis Árpádot vagyonom örökösévé neveztem a levélben. Aztán idejöttem! Itt lakom azóta teveled! Téged magam kereszteltem meg

Hungaria-szálloda. (Szövege a 106. oldalon.)

tem őt oda, hová imádkozni küldelok! aztán hazamentem, s összeszedtem készpénzemet, és még az éjjel sok ruhanoműt és egyéb szükséges tárgyakat hozattam ez üreg közelébe, ahonnan aztán magam hordtam be.

arra, amely szót utoljára kiejtett. Ez üregben megtaláltam a megsebzett zergét is, mely megszédült, tejével fölnevelt; s most ez itt a kicsinye mely anyi idős, mint te!" s reszkető kezével a fekvő zergére mutatott

s folytatá: Holdtöltekor temettem el! s azért minden holdtöltekor ott imádkoztam bünömért, míg te fel nem váltottál. — Tudod-e most? — értesz-e hát? — Oh! testvérgyilkos vagyok! kire a világban kötél vár! s azért vagyok remete! — Itt nem ismernek, nem látnak! s tizenhatév óta élek itt! — De te nem maradhatsz itt tovább! neked nincs bünöd! Ott van a ládámban a többi pénz! s menj keresd Árpádot! Temess engem anyád mellé! s ha távozol, rontsd le az üreget! hogy ne legyen emlékem!“ és elerőtlenedvén, bágyadt feje párnájára hanyatlott. Oromy gróf a bejáratnál felállt s hirtelen mellé szökött, ráborult és mondá: „Légy nyugodt bácsi! A világ nem tudja, hogy te vagy a gyilkos. Azt mondtam, rabló volt! — A hirtelen kiejtett szavakra új erő jött a haldoklóba, s bámulva felemelte fejét, felült, s nézte őt; Nefelejts pedig egy sikolylyal az ágyra dőlt; de a gróf karjaiba emelte és újra szólt: „S most kedves bácsi! áldj meg bennünket, mint hitveseket!“ s az öreg Oromy Árpád gróf kinyujtá, sovány reszkető kezét fejükre, és szólni akart, de nem tudott! Visszahanyatlott párnájára, s édesen, mosolyogva, derült arccal, végsőt lehelt.

Szép - élet.

(Kalobiotika.)

Kivántam én is szépen élni
E földi élet szinterén,
Melynek valódi és eszményi
Öröme, bája int felém.
Mert élni, csak mint a növény teng,
Nem tudva, mily szép a tavasz,
S a vad, mely erdön, réten lézeng;
Embernek oh, nem élet az!

Mohón üritni a lét kelyhét,
Bár annak fele is salak;
Vagy habjában szürcsölni teljét,
Hol gyöngyei csillámlanak;
Hogy durván ittasulj meg tőle,
Vagy gyönyörétől üdvözülj;
— Így szólt hozzám a lét mentője —
Válaszhatsz e kettő közül!

S én választottam! — Óh, természet,
Szelid dajkám, jó angyalom,
Kék nefelejcs-szemedbe nézek,
Vagy harmat-könnyid' csókolom,
Le-leborulok templomodban,
Csillagos kupolád alatt,
Hol illat tömjénnél is jobban
Száll égbe érzés, gondolat;

Fecsegek bújó esermelyeddel,
Hallgatom fülmiléd dalát,
S mit lombod fátyla sohse' fed el,
Lelkem rejtett titkodba lát,
A bükkös ágon rengő fészek,
S a mit titkon szó fon kezéd,
S vad orgonája tenger-vésznek,
Szívemen halk kéjjel rezeg.

Világodnak varázsa, búve
Ugy fölemelt s magasba vont;
Szemléletében elmerülve
Szent ámulattal álltam ott.
Mert százszor boldog, oh, Teremtő,
Ki szent kapúidban megáll!
Legyen mosolygó, vagy rettentő,
Mind szép s dicső mit alkotál!

Az ember-kéz remekjin is csak
Arcod vonásit keresem;

S hogy elzárt szentélyedbe nyissak:
Sarum' leoldám szívesen.
Phidiás köve, Rafael vászna,
Beethoven égi zengzete,
Mind csak szépségid' magyarázza,
Te szólsz, te hatsz ránk mindbe', Te!

Nagy szellemekkel társalogva:
Magam' az üdv helyén lelém,
Hozzájok is, mint templomodba,
Oly áhitattal léptem én.
Megkapva szent örületétől
Forgattam Shakspeare lapjait,
S ha Milton lesújtott az égből,
Poklán át Dante visszavitt.

Míg lelkök lelkemen átrezgo,
Mint hurokon a hang-futam:
Erem tágult megkétszerezve.
Éreztem általok magam'.
Míg ők gondoltak, érezének,
Én érezém, én gondolám —
S ajkamon kiömlött az ének,
Mint belehelt hang, fuvolán.

Ah, e nagyokkal élni mindig,
A csillagok körébe fent,
Mik fényök' a tejútra hintik,
Mérni, mint Newt'n, a végtelent,
A tengernek belátni mélyét,
Vulkán méhét, mikor kitör,
S az ember-szív ezer rejtélyét —
Mily élet volna, mily gyönyör!

De elsodort az élet árja,
Mint tenger a kis csolnakot;
Szép, bár küzdelmes volt a pálya,
Habok hab-háton álltak ott;
Magasra tett cél, nagy tökélet,
Tett-vágy az eget verdeső . . .
Hah, férfi szívnek ez az élet,
Harc, melyen bukni is dicső.

Nem a hir nem hagyott pihennem,
Mint Themistoklest Marathon.
Dicsvágy se készítte harcra engem:
Küzdj, majd babér nő sirodon!
Csak szent neved volt szívem vérté,
Szineid' vigan hordozám,
S úgy mentem, önként, mitse' kérde,
Hívó szavadra, oh hazám!

Mi más volt, hajh, az élet-harcon,
Mely most emel, majd megaláz;
Verejtékit hullatta arcom,
Kelt is nyomán egy-két kalász.
Jártam ez élet meredékit,
Vihar üzött, hab hányt vetett . . .
De a mi sorsommal kibékít:
Hogy tettem a mit lehetett.

Kivántam volna a hatalmat:
Százezrekkal tehetni jót;
Kerestem volna a nyugalmat:
Élvezni a jelenvalót.
De szert egyikre sem tehettem,
— Mert így rendelte a nagy ég!
Dolgoztam, vívtam csüggedetlen
S szegény és kicsi maradék.

Majd enmagamnak élni vágyva,
Epedve árnyért és hüsért,
Elrejtezem csöndes magányba',

Hová csak a gyönyör kísért.
Miért ott künn küzködni kelle,
Csalódva, bukva szüntelen,
Boldog valék — itt készen lelve,
Hü karodon, oh szerelem!

Testben, lélekben szépet, épet
Kerestem — azt föl is lelém;
Ki vágyra gyújt, de el nem éget.
S gyönyört és nyugtot ad ölén.
Mit esdve kérek, adja önként,
Ha megbántom zokszót se' mond,
Követni tudja lelkem röptét,
S fékezni, hogyha túl-csapong;

Ki magzatimnak édes anyja,
Órangyalunk, nekem s nekik;
Hü feleség és gondos dajka,
Milyen csak ritkán születik.
Hozzám láncolta a szerencsét
S úgy megbűvölte kis köröm',
Hogy édes lett a kötelesség
S az önfeláldozás öröm.

Ő tanított meg: szépen élni,
Élvezni üdvöd', földi lét;
És lelkesülni mindazér' mi
Betölti embernek szívét;
Bajt, gondot, küzdelmet megvetni,
Mosolygni, sors ha megsebez;
Őt és az életet szeretni . . .
— Hát nem a legszebb élet ez?

SZÁSZ KÁROLY.

A hős leány.

Elbeszélés az orosz-török háboruból.

Irta:

Gáspár János.

I.

A harcnak vége van!

Az északi kolosszus, mely letiporta az ugynevezett „beteg embert“, győzelme babérain nyugodja ki a háboru veszélyeit. — Nem hangzik már az ágyuk dörgő szózata a Balkán hótakarta tetőin; csak a vihar zuga ordító dalait. — Elcsendesült minden! A legyőzött fél siratja hazája vesztét, mely maholnap a Lengyelország szerencsétlen sorsára jut. — A körülötte levő államok, melyek reszkettek a padisah szemöldök huzásán is — most mint hullára a hollók úgy gyülekeznek — a haladkló ország körül.

Mindenki észrevehette, hogy a jóérlmü magyarokra nézve szerencsétlen kimenetelü orosz-török harorról beszélünk! . . .

A mozlim bedugta kardját hüvelyébe s csendesesen várja a mit a sors reá mért! . . . De vajon mindenki megnyugodott-e a „létel avvagy nem létel“ egykedvü kérdése közt? . . . Oh nem! . . . Még a harc elején, midőn a törökökre a remény színében mosolygott a szerencse: Jövének idegen harcosok Törökországba, hogy ellenükkel az oroszszal harcolhassanak! . . . Ezek valának a lengyelek. — S az egész csata folyamán keresztül hü szövetségesei valának a töröknek, a hol a harc legdühösebben folyt, ott jelentek meg osztogatva villogó karddal a halálos csapást — a szabadság ellenének! . . .

Mindenütt ott vannak ők, hol a szabadságért kell küzdeni, hangoztatva a csata zajban, hogy: „Nem halt még meg Lengyelország! . . . Nem! . . . a mely nemzet ily fiakat terem, az nem veszhet el végképen, annak élni kell, ha az égben igazság létezik!

Ezek a hős fiuk ezek a félistenek — midőn látták,

hogy a szegény török nemzet nem képes tovább küzdeni — legyőzetett — ők még akkor is saját honfiakkal egy külön csapatban folytatták az élet-halál harcot — Lengyelország ellenével. Hozzájuk mintegy 50 török ifju csatlakozott — ezek is készek veszni inkább — mintsem nyugodtan nézni az orosz pusztításait.

Ez az oroszlán-csapat szüntelen harcolva huzódék Bosznia határa felé, hogy itt hegyes vidéken erődített állást vehessen magának, s le lecsaphasson az oroszok és szerbek seregeire.

A csapat vezére egy lengyel ifju Mirobszky Károly volt. — Hős seregnek, hős vezére! . . . Az ifju méltó volt e félistenek vezetésére, mert bátor vitéz és szép volt, mint don Juan. Vitézségét a moszkó vitézek árnyai bizonyítanak, kiket ő küldött el oda, a hol már nem uralkodik az absolutismus. Szépségét bizonyítják a szép török lányok szivei — melyek mind szerelmesek lettek az erre méltó ifjuba.

Nem volt az a muszka soldateska, mely ellent tudott volna állani a csapatnak, melyet ő vezérelt. — Tört az át az embertömegben, mint a forró láva, elesettek vérevel jelölve bajnoki utjakat.

Elnevezték őket „ördögök seregének.“

Valóban ördögök is voltak ők az ellenre nézve, mert sok szennyes szolgáló lelküket küldötték le csapásaikkal a pokol fenekére.

Azonban a törökök előtt „angyalok serege“ volt ez a csapat. — A hol menekülőket találtak, fedezték elvonulásukat; a hol a vad ellen a falut, várost felgyújtva kardra hányá a lakosságot: ők mint az isten küldöttel jelentek meg szabadítására a szorongatottaknak. Bárki nyugodtan hajtá le álmra fejét ha tudta, hogy „Károly örökdi!“

II.

A kis sereg folyvást harcolva elért Bosznia határához. — A szerb katonaság minden nemzetközi jog ellenére gyakran ájtott a határon fosztogatva a védtelen török lakosságot. Mirobszkynek célja volt megakadályozni az embertelen rablásokat, s a kölcsönt a szerbeknek kamatostól adni vissza. — Egy török ifju, ki erről a vidékről való volt, igéré, hogy alkalmas helyet tud, honnan mind a szerb határokat, mind a lakosságot szemmel tarthatják.

A többiek vezetése után elindultak előre.

Csaknem két napig mentek óriási rengetegek és hegyek között, hol azt következtették, hogy az övéken kívül emberi láb nem járt, midőn egyszer Feriz a török ifju megállt s egy felmagasló szirt-omorra mutatván — mondván: — helyt vagyunk!

Magas hegy állott előttük, melynek tetején az idő foga által megrombolt vár-rom tűnt elő.

E rom „Bazil vára.“

A körül lakó bosnyák nép babonás regékkel köti össze a vár lakóinak történetét, s attól, mint kísértetlakta helytől őrizkedik. — Ezt elmondá Feriz társainak s megjegyzé, hogy e babonás rettegés javukra válik a menyiben nem tarthatnak attól, hogy a kalandozó bosnyákok e helyre tévedjenek!

— De hogy megyünk ide föl? Kérdé a vezér.

— Csak utánam! Felelt röviden az ifju s megindult.

A csapat ment nyomán előre! Lovaik meg megbotlottak a köves uton, de látván az elől lovagló Ferizt biztak helyismeretében.

Ez néhány perc mulva egy alaguthoz ért, melyen befordult. A többiek utána! — Az alagut rövid volt, alig tiz pernyi menés után tágas völgy tárult fel szemek előtt. — A völgy hátterében romladozni kezdő épületek látszanak, melyet még most is erős kőfal vett körül. — A völgy dézsa alakú volt. — Egyik ormán fenn romladozó őrtorony látszott, melyről szét lehetett látni a vidéken. Kivülről ez tetszett fel s méltán is

Az egyetemi-könyvtár. (Szövege a 87. oldalon)

kérdeheti Mirobszky: hogy megyünk ide fel? A toronyhoz csiga lépcső vezetett, mely egészen ép volt. — Az alagut végén egyik falból jövő patak tünt elő, mely a fal másik részén egy nyíláson folyt ki. — A patak 3 méter széles lehetett és erős hid feküdt rajta keresztül, melynek tövében a várkapu vette kezdetét felvonó hiddal ellátva. — Ez most le volt bocsátva s a másikon nyugodott.

— Ime ez az! szolt Feriz. Ugye pompás?

— Nagyon jó! Mond Mirobszky. Az alsó hidat elégetjük s csak a felvonót fogjuk használni. Az őrtoronyba őrt állítunk, ki mindenre vigyázzon és jelentse ha valami váratlant lát. Most menjünk be és tegyük lakhatóvá a helyet.

A csapat a várba lovagolt.

Mirobszky felment a csiga lépcsőn s a tájat nézdelé. Elragadó látvány! A nap épen most tűnik le és visszaveti bucsu sugárait, melyek egy rohanó hegyi patak árjában törnek meg. — E patak ugyanaz, mely a várból kirohan. Mindjárt északfelé veszi irányát s mintegy határvonalat képez Bosznia és Szerbia közt. Nevét a vártól nyeré: Bazil pataka. A folyócska tulpartján látni lehet a szerb partőröket amint szuronyos puskákkal fel s alá sétálnak. Ezek a váríg látni nem képesek, mert egy erdős halom elfedi szem elől — míg az őrtoronyból pompásan szemlélhetni mindent mi ott történik.

A nap lement! . . . Viszfénye még látszik az égen, de a körülfekvő erdőségre éj borul. — A fák illatot lehelnek a nyári éjben s az éji szellő vidáman susog a lombok között! . . .

A csapatok tüzei mint apró csillagok gyuladnak ki . . . Olyan szép mindez . . . Szabadság harcosai szabad természetben . . . De mi ez? . . . A környék tűzben látszik lenni . . . Az erdő megvilágosodik s a szirteket valami csodálatos fény veszi körül . . .

— Az erdő ég! kiabálnak a katonák!

Feriz nyugodtan mosolyog.

— Jertek velem! Szólt.

A sziklafal szélére hágnak fel. Meglepő látvány tárul eléjük . . . A várral szembe levő szikla sima mint a tükör és az egész égni látszik ez okozza ama csodálatos fényt . . .

Feriz megmondja a tünemény okát.

— A szikla tetején cseppkő-barlang van. — A stalactit századok alatt lefolyván beborítja az egész sima lapot mintegy ragyogó tükör tűnik nappal szemünk elé. Rajta csodálatos tájrajzok láthatók. — Amint a nap ráveti sugárait égni látszik. Most tüzeink okozzák a tüneményt. Ez a „Bazil tükre.“

A többiek bámulva hallgatták a felvilágosítást s lenyugodtak. — Mirobszky fent a toronyba fejét kezére hajtva merengett. — Feje felett az azur szín égbolt csillagsugárai alkotának koszorút. — Ő feledve a természet szépségét meredten bámul maga elé és felsóhajt:

— Szegény, szegény hazám!

— Már két hete tartózkodott Bazil várában Mirobszky s némi jelentéktelen kalandokat leszámítva semmi különös nem történt, midőn egy este Vlazovics szerb hadnagy a rendelkezése alatti csapattal áttér Boszniába s a török lakosságot fosztogatni kezdi. A mint a szerb sereg előőrsei mutatkoztak egy lovas száguld Bazil várához.

— Állj! ki vagy? hangzik az őrszava a kapunál.

— Jó barát!

— Mi a jelszó?

— Szabadság és bosszu!

— Jöhetsz!

A rozsdás kapu csikorgott sarkaiban s aztán földre zuhant. A jövevény bevágtatott.

(Folyt köv.)

Kis leány dala.

Gyöngyöri virágom,
Báj tavasz magzatja.
Biborpiros hajnal,
Kellemes fajzatja.

Szép reggel születted,
Harmatban fürödtél,
Napsugár csókjától,
Gyöngygyé fehéredtél.

Gyöngyöri virágom,
Kertembe ültetlek,
Örömköböl fejlett,
Könyekkel öntözlek.

Ápollak hűséggel,
Kebblem érzetével,
Melegitem ágyad,
Szerelmem tűzével.

Ékes gyöngyvirágszál,
Lelkem drága kincse,
Te vagy vágyaimnak,
Egyetlen bilincse.

Virulj lelkem éke,
Ártatlanság képe,
Boldog napjainak
Hervadó emléke.

GYÖRGYI IRMA.

Részletek a fővárosból.

(Képekkel a 100. 101. 104 és 105. oldalakon.)

Több oldalról jött indokolt felszólításnak teszünk eleget, midőn egymásután közöljük emelkedő fővárosunk nevezetes pontjainak hü rajzait. Illik, hogy első sorban az édes otthont ismerjük.

Mai három képünk a következő pontokat tükrözi vissza pompás kivitelben. Először is a Károly-körtűnek kezdetét a szentérrrel, a pezsgő életű királyutca sarkával. E pontja a fővárosnak igen élénk, mivel maga az ut egyik főere a fővárosnak. Döcögő társas kocsik, zakatoló lovasut, robogó kocsik zaja; sétálók és sietők hada adják e képet a Károly-kaszárnya (jobbra) Orczyház (szemben) s más nagy épületek keretében. A pompás kandelaberek, a tél szigora által pompájuktól megfosztott karcsu fák diszítik a téres uttorokolatot.

Másik képünk a „Hungaria“ részvény szállodát tükrözi. Pompás épület. Mint szálloda ritkítja a párját a continensen, belső berendezésében is. A kilátás szobasoraiból a nagy Dunára, a királyi lakra felséges. Előtte a parton nyüzsgő az élet, mert ott van a corso, ott a gőzösök állományai.

Harmadik képünk nem mozgalmas életet zár magába. Itt csend honol. Ez az új diszes egyetemi könyvtár, hol valamenyi szaktudomány növendékei szívják magukba a tudományt. Igazi jótétemény az intézet főkép azok számára, kik drága könyveket nem vásárolhatnak, s mégis tanulni, buvárkodni akarnak. A mellette levő saok-épület már ismét mozgalmas. Az az „első hazaitakarékpenztár“ gyöngyöri palotája, hol örökösen hullámoz a „betevők“ és „kivevők“ raja.

—s.

HÖLGY-ROVAT

E rovatunkat minél változatosabbá óhajtván tenni, felkérjük t. olvasónóinket, hogy a háztartás, valamint a nők munkakörébe vágó utasításaikkal, közleményeikkel lapunk e részét gazdagítani sziveskedjenek!

Mindennemű megbízásokat szívesen elfogadunk s pontosan s díjtalanul teljesíti e rovat vezetője, szellemes divattudósítónk, Arabella k. a. — A megbízásokat kérjük ARABELLA név alatt a szerkesztőséghez címezni.

A divat.

Páris, febr. 12.

A divatról, ennek alakításai, újításai, s újdonságairól szólva, melyeket életbeléptetett, soha sem mondtuk, hogy a divat föltétlen, sokféle nyilatkozványai nak bármelyikében is, sőt ellenkezőleg. A tényleges divatnak megvan az a nagy érdeme, melyért meg lehet bocsátani az általa alkotott eredetiségeket is, s ez az, hogy nem minden nőnek rendel egyforma divatot, és megengedi, hogy nem minden új forma illik minden derékhoz, sem az alacsony vagy magas hajdisz nem állhat mindig öszhangzatban minden arc kifejezésével; sőt azt is mondhatnám, hogy szívesen meghajlik és lemond fölényéről minden diszítés előtt, amit a nő visel, még ha nem éppen divatos is. A gondolkodni tudó, izléssel bíró nőkre nézve könnyű módját ejtteni annak, hogy valamely jelmezt vagy öltönyt, a mult évről használhatóvá tegyenek és szerencsés módosítás által annak az újdonság jellegét kölcsönözzék.

Ez a nagy engedékenység arra nézve, hogy saját izlésünk szerint öltözködhessünk, kiterjed arra is, hogy életbe léptessük a teljesen nevetséges divatokat, minők az 1830-ak voltak; mindenütt ugyan az a szabály. A rendezkedésekben, melyeket a gazdálkodás igényel befolyásoltatni kell a jelenlegi divatot, hogy az a szükséghez képest egyszerűsítették vagy díszesebbé tésék; ha szükséges, vásárolni kell pár méter szép szövetet, mi talán meggazdálkodás is. Tehát azt mondjuk hogy a föltétlen szót nem alkalmazhatjuk a divatra.

Hordják-e még a hosszú fonatokat? a leomló chignonokat? a hullámzó haját? Nekem úgy tetszik le kell mondanunk a hátul emelt hajdiszról, melyet jónak talállok a leomló chignonhoz, mely nyakunkat nem hagyja szabadon, s nem kis mértékben elégtelenit. Minő új hajdiszt alkalmazzunk tehát? Hölgyeim és kisasszonyaim, eme kérdésekre a következő tanácssal felelek. Kiséreljenek meg egy hajdiszt, kíséreljenek meg kettőt, hármat, s válasszák azt, amelyiket hordani szoktak, ha jobban áll, mint a többi. Bevallom, hogy engem semmiféle hatalom nem bírhatna reá, hogy bármilyen újdonságot hordjak, ha az engem elrutit. A hajdisznek igen könnyű az újdonság színezetét adnunk, gyűrük, s oldalt alkalmazott néhány fürt hozzátétele által. Másrészt azt kívánják tőlem, hogy oly hajdiszt ajánljak, melyben semmi álhaj nem alkalmaztatik, mely tisztán a valódi hajból készül; szegény valódi haj, hogyan tűnik el az állhaj uralkodása alatt.

Az álhaj nélkül való hajdisz kérdésének megfejtése oly nehéz szerintem, mint a léghajó kormányzása. Különbözik utalok az ezuttal küldött mintákra.

Arabella.

Hajdisz lecke.

(Bysterveld urtól, Faubourg-St.-Honoré utca 3.)

Az egész haj chinaiasan fésülendő, kivéve a halántékon levő fürtöket; melyek hullámszerűleg tüzetnek a hajhoz. Eztán a haj hátulról kétfelé osztandó, egyik fonatot alul, a másikat felül elhelyezve; az apró haj a nyak körül három tekeresbe foglaltatik, mint az első alak mutatja

Ezután a két fonat elsimittatván a hajdisz alapját képezi, mint a 2. alak mutatja, a kis tekeresek pedig kibontatnak ugyan e rajz szerint. Eztán a hullámzás a halántékon kifejtetvén, a fülek mögött lebocsáttatik.

A kis hajdudor a homlokra helyezendő; 3. alak.

Ezután a Mária-Antoniette csomó a fej hátuljára helyeztetvén; ez hullámkoszorúval veendő körül, 4. alak.

A hullámkoszoru helyett apró füzérek is alkalmazhatók, 5. alak.

A hullámkoszoru kétféleképen alkalmazható, mint hullám, vagy mint apró frizurák. A 6. alak eme hajdisz metszetet tünteti elő.

A gügyü.*)

(Rajz a népéletből.)

Ne légy hát jobb az apádnál,
Jobb a Deákné vásznánál;
Hanem sürögj a leánykánál
S házasodj meg! F a y.

Régebbi népszokás szerint, ha a sugárbuszu gyerek elviselhetlen állapotnak tartotta már folyvást csak a sövényen keresztül ölelgethetti szívének rózsaszálát, nagy huzavona után végre is kibökkenté „apámuram” — és „anyámasszony”-nak, hogy itt a kert végében lakó Kádárék Örsikéje ugyancsak derék, jóraváló leány ám, — mit gondolnak apámuram, meg anyámasszony, nem helyre kis menyecske volnék e belőle?

Apámuram és anyámasszony összenéztek, — hiszen ők is ezt szemelték ki már régen a gyerekeknek; de gondolatukat el nem árulták, azért apámuram na-

*) Így nevezik az alföldön a házasság eszközlő — vagy közvetítőnőjét.

gyokat sodorintva ősbevegyülő bajsán, a mondó volna, hogy ha már ilyen nagy fába akarja vágni fejszójét a fiu, hát talán Tótpálék Juliskája vagy a . . .

„De apám uram!“ . . . „Nouo, fiam — — vág közbe békitőleg az összeszólalkozástól féltő jó anya, — apád csak tréfál, hisz akár holnap átvigye az almát a Kádárékhöz, megkérni menyennek azt a jó lelket.

A legény fékezhetlen érzelmeivel jó édes anyja

egyforma pirosra pirul a fején levő pipikendővel s egyszerre csak láthatlanná lesz.

Az alma ott marad Kádáréknál; összeülnek tanakodni; a vége az, hogy az Örzsike ketté vágja az almát, hajlandónak mutatkozván az élet örömeit és bajait a Bengerék Sándorával megosztani. A fél almát vissza viszi az Örzsike anyja Bengerékhez ezek aztán nem-sokára eljönnek a tornyos nyoszolyáért meg a tulipán-

1. alak, hajdisz, első részlet.

3. alak, hajdisz, harmadik részlet.

2. alak, hajdisz, második részlet.

5. alak, bevezgett hajdisz (hátról) 1. modor.

6. alak, bevezgett hajdisz (előlről)

4. alak, bevezgett hajdisz (hátról) 2. modor.

nyakába borul, apámuram meg elévonszolja a mándli-zsebendőt s nagy titkosan letörli az arcán végig gördülő öröm köny cseppet, nehogy a gyermek meglássa.

Másnap aztán a legény anyja, kiválasztva a mes-ter-gerendára rakott almák legszebbikét, átmegy Kádárékhöz elbeszélgetni egyről-másról míg utoljára is előkerül a kötő alól az a l m a, mire Kádárék Örzsikéje

tos ládáért és megülik a heted hétországgra szóló lakodalmat.

Ha azonban történetesen nem tetszenék a legény, akkor a piros alma egészben kerül vissza a küldőkhöz, A legény másodszor, harmadszor is próbál szerencsét, a leány azonban csak visszaküldi; de ha esetleg a leány kimarad a farsangból, az elégtétel keserűségével dalolhatja a legény:

Három alma és egy fél,
Kérettelek nem jöttél,
Ha nem jöttél, ott vesztél,
Lányok anyjává lettél.

Pedig dehogyan vesztett azért!

Mostmár a paradicsomi almának nincs szerepe a házasságkötésnél.

Ha a legény kitöltötte a kapulációt s az obsitot bele nyomhatta a kislajbi belső zsebébe, a meg kuporgatott néhány forintocskával siet haza, szétnézni a faluban. Eljár a nagymisére a templom elé; elelnéz a tánchelyekre, ahol istenigazában megforgatja az egyik vagy a másik „eladót“, aztán megegyik rajta, hogy az ő nótáját huzatván haza is kísérteti magát.

Alig várja a telet, meg a farsangot, hogy az asztrakán télibundáját, a harmonikás vikszos csizmáját meg a selyömbárson kislajbiját Talján országban szerzett ezüstpénzes óraláncával együtt, bemutathassa a nagy lányoknak.

Nézik is. Jaj lelköm, katona volt ám az a gyerek! Ki van csapva a bajusza s hozzá még házasodik is, — könnyen megakad a lány szem rajta.

Biz úgy van a! Barna Jóska derék legény, hiszen azt a falu legszebb lánya, dalolta a munapában, hogy erre felé járt az aljon a Sáriék háza körül; azóta Jóska is folyvást csak azt a nótát fütyüreszi dudolja:

Három itce kemény mag,
Jaj be derék legény vagy;
Mit ér a derékséged
Ha nincs szép feleséged?

Ha nincs neki, majd lesz neki, gondolja Barna Jóska magában, s az egész ügyet az anyja elébe fölelbezi, ki ügyes „gügyüt“ ajánl a terv sikeres keresztülvitelére.

Vasárnap délutánra összeül az atyafiság illetékes része s minthogy már otthon ugys tudják a szive szándékát, Jóska meg az „ángyomasszonynak“ terjeszti elő, hogy hát izé . . . meg akar házasodni, még pedig a Sáriék Annuskáját szeretné, de hát így, meg amugy, nincs a ki komendálná, — osztán hát — tudja kend no, ángyomasszony! Erre már az ángyomasszony, a ki mellesleg legyen mondva, nagyon benyalatos ám a Sáriéknál megveregeti a Jóska vállát s biztatva mondja: Jól te szed fiam, házasodj meg; oszt ha csak gügyü köll hát itt vagyok én, ne félj; ha én beszélek azzal a Pankával aki nagyon is sűrűn járogat a boltba . . . De nini, hogy egyik szavamát a másikba ötöm, hiszen a minap, mintha láttam vóna a Jóska öcsémet Annuskával beszélgetni? Ejnye no, lelköm teremötte, elbizott, még ma elmögyünk mögkérni az Annuskát . . . ugy-e Kata néni?

Ugy is lett.

Fölkészülnek a gügyük, a legény anyja, meg az ángyomasszony, s egyenesen Sáriék felé tartanak. A tulsó oldalon álldogáló eladók rögtön összesugnak: „Gügyüzik ám a Sáriékét a Barna Jóskának!“

Ezalatt a gügyük már benyitottak Sáriéknál s a szives kínálásra — kerüljenek beljebb — beljebb is kerültek egész az asztalig.

A zsiibongó szobából mind kisompolyogtak, élükön az „eladó“-val, a be nem valók; a csendesség vette át a birodalmat, melyből csak az öreg rózsás óra ketyegése, meg a padkán ülő cirmos macskának a dorombolása hallatszik ki. A beszélgetés nehezen akar megindulni, pedig ha megindul, ki mondja meg, vége mikor szakad?

Csodák csodája! a pergő nyelvű ángyomasszonynak a vállalkozó szellemű gügyünek majd elállt a szava, míg Barnáné biztató tekintete, meg Sáriné kérdő arca mégis csak megoldták a nyelvét s visszatért sodrába: — Hát tudják-e, sógorasszony, miért jöttünk?

— Majd megmondják!

— Meg biz' azt csak azt, tudánk, van-e eladó lányuk?

— Van itt!

— Akkor hát nem rossz helyen járunk — szól közbe Barnáné; — jól mondta az én Jóskám, hogy az Annuska eladó sorba' van már . . .

— Szép egy pár válnék belőlük — erősíti az ángyomasszony egész biztossággal.

— No, ha az isten neki rendelte, hát csak jöjjön el estére a legény, hogy nézze meg az „apjuk“ is, aztán ha a lánynak „szerettire“ való lesz, majd csak megüljük a lakodalmat.

Megkezdődik ezután szerényen a dicsérgetés és dicsekvés, — ángyomasszony a gügyü szerepet kitünöleg viszi, hja, ha egyszer ő elkezdi! . . .

Estére már az egész falu tudja, hogy Barna Jóska márma a Sáriékhoz lánynézőbe megy, hova az első meg a hátsó szomszéd az öregebbik és kisebbik uramékkal együtt hivatalosak.

A legény násznagyának kíséretében a gügyü főhatósága átatt, csakugyan el is megy a Sáriékhoz, hol azután kölesönösen konstatálják, hogy a Jóska „alkalmatos“ legény, a Sáriék Annuskája meg igazán takaros, túzról pattant leány, a ki ritka ügyességgel kínálta sorba a kulacs nektárjából az egybegyült vendégeket.

Ezalatt a gügyü csakúgy „seppögve“ beszéli el a szomszéd, meg a komaasszonynak, hogy milyen jóra való legény ez az özvegy Barnáné Jóskája, a kire boldogult apja után is (isten nyugoszsza meg!) maradt ám vagy 10 lánca föld, s hijába' is hívják a faluházára „kancelistának“, nem megy az; mert hát Taljánországból is hozott ám szépecskén! — Hogy megnyit, egy kézmozdulat, meg egy jelentőségteljes szemhunyorítás mondja el.

A gügyü jól informált, meg vannak vele elégedve. A lány kendőt ad jeléül, hogy a legény szerettire való.

A gügyü agiója emelkedik. Most a lányosháznál nyert információk alapján egy kis toldás-foldással özvegy Barnánének mondja el, hogy van ám a Sáriéknál is mit aprítani a tejbe; meg aztán az Annuska egyetlen leány, a házat se viszik el a más világra. Nem ám! . . .

(Vége köv.)

Levelek egy szép leányhoz.

Tisztelt barátnőm!

A „Család Lapja“ szerkesztője, tisztelt barátom egy életre lekötölezett azzal, hogy egy kis helyet bocsátott rendelkezésemre kedvelt lapjában. E picinyke hasábot pedig önnek szentelem, tisztelt barátnőm. Itt fogom ezentul önnek közölni tapasztalataimat és szerzett ismereteimet a gazdaság, kertészet, s más házi dolgokban. Olyan szeretetreméltó gazdasszony mellé, mint ön, édes örömet csapok föl kertésznek, kuktának — vagy bármi használható jószágának.

Ime mindjárt egy jó tanács. Hogyan kell legbiztosabban bujtatni a virágot? A mely hajtást vagy ágacska' bujtatni akarjuk, azt 8—10 nappal előbb három negyedrésze vágjuk be, s úgy hagyjuk az anyatón. Ez idő után vágjuk le teljesen, s bujtsuk el. E bevágásnál a bujtandó ág 8—10 nap alatt forradást kap, s mivel az idő alatt az anyatőről táplálkozik, minden erősebb sérelem nélkül készül a gyökér képződésre elő.

Amerikai szakértők ajánlják ez eljárást, magam is megpróbálom; sikerülés esetén kegyeskedjék engem is értesíteni tisztelt barátnőm.

Laci.

Andris gazda töprengései a nagy — pestisről.

Kiütött a pestis, a — budapesti lapokban, meg aztán a német birodalmi gyűlésen, Berlinben, (de nem politizálok most, mert csak a fekete mumussal akarok csupán szembeszállni, melylyel az ellenzék meg akarja buktatni a Tisza kormányt. *)

A biz a, tele vannak a lapok pestissel, mintha már egyébről nem is irhatnának; mintha egyéb hivatásuk sem lenne, mint az, hogy a félelmet terjeszszék.

Régi ember vagyok, tapasztalásból tudom, hogy akármilyen ragályos betegség iszonyatosságát semmisen növeli úgy, mint a — félelem. S ezt terjesztik legjobban lapjaink, hasábokat irván naponkint a pestis pusztításairól, tényleg elefántot csinálva a szunyogból.

Mert az, hogy Oroszország messze vidékein kiütött valami pestis-féle, az tény, az bizonyos, de nemkülönben bizonyos, az is, hogy az orosz kormánynak érdekébsn állott megtenni mindent, annak korlátolása vagy elnyomása tekintetében, vallamint hogy meg is tett mindent és tetteinek sikere is mutatkozik, amennyiben a fenyegetett vidékek mindinkább tisztulnak a járványtól, úgy, hogy egyes helyeken ma már csak szórványosan fordul elő.

Hanem azért a mi lapjaink még mindig hasábokra terjedő cikkeket hoznak a pestisről, s ökölnyi betűkkel szedett sürgönyöket közölnek azokról az egyes esetekről, melyek itt ott a távol világrészben még előfordulnak.

Huzafiség ez? emberiség ez?

Erre a kérdésre nem várok feleletet.

*) Ej ej, Andris gazda, hisz épen most mondta, hogy nem politizál.
Szerk.

Tudom, hogy azt mondanák reá, hogy az a fegyver is jogosult a kormány ellen. annak megbuktatására.

Mert ilyen a mostani ellenzék erkölce s eszjárása.

Ha a Tisza kormány megbukik, akkor mindjárt nem lesz pestis; mert most sincs ugyan nálunk, csak az ujságokban, de akkor majd azt kürtölnék a lapok, hogy megszűnt, nincs mitől félnünk.

De a közönség ismeri már embereit. Tudja, hogy mit tartson az ilyen fogásokról, s épen ennek köszönhetjük, hogy a félelem nem fészkelődik be polgártársaink szívébe, s így bátran szembeszállnak az ujságokban duló-pestissel.

Már-már azt is rebesgették, hogy orvosaink között nem akadt egy sem, ki vállalkozott volna arra, hogy személyesen elmegy a pestis tanulmányozására, ami bizony nagy szégyen lett volna orvosainkra nézve, mint-hogy hivatásuk főérdeme épen az volna, hogy ott legyenek, ahol a veszély legnagyobb.

Pedig ezt csak úgy tehetnék meg, ha, a veszély csakugyan bekövetkeznék, hogy magának a veszélynek színhelyén szereznék ismereteket a baj minőségéről és lefolyásáról,

Azonban már nyilatkozott is egy orvos, hogy az nem igaz és ezért köszönetet mondok neki nemcsak az én, hanem az egész magyar orvosi kar nevében is.

Ez is ok.

Vett-e részt ön is a macska-zenében? — vallatja az igazgató a diákot.

— Nem én kérem szépen, mert nem tudtam, hogy l e s z.

Bölcs rezignáció.

Korhely kompániába keveredett a kántor ur, s kissé kelletlenül többecske-t talált bevenni a jóból.

— No te szépen elláttad magadat már megint — korholá a tántorogva hazatérőt otthon a felesége. — Ha egy kissé többet tartanál a becsületre, s ha így jól megnéznéd magadat, hát szégyelletedben a föld alá kellene bujnod.

— Igazad van asszony! nem is bánom — dörögögi a megdorgált deliquens töredelmes rezignációval. — Add ide hát a p i n c e k u l c s o k a t!

Szívhez szóló strófa.

Meghalt a tehénpásztor, s így bucsuztatta el a rektram:

Bucsuztatlak téged el az fütől fütől.
Embértársaidtól és az kis fiadtól,
És az egész leány és az legényhadtól,
S végre az nagyszarvu falubikájától.

Jó izlet.

— Héj Icik! Icik gazda! Jöjjön csak be? —
kiált ki a paraszt.
— No mi van eladható? — kérde Icik.
— Egy írótató nagy fogfájás. Mit ad érte? olcsón
adom.
— Itt van a khendnek khét kajcár foglaló: thartsa
meg khend a jüvü egri vásárig, akhor majd elgyhü-
vök érthe?

A „Család Lapja“ 4. és 5. számaiban közölt ta-
lányok megfejtése a következő:

A 4. s z á m b ó l.

A számrejtvényé: „Hazaszeretet.“

A jutalmat **Kőváry Ilona** kisasszony nyerte.

A sakk-talányé:

„Szeged város szép helyen van
Mert a templom közepén van
Köröskörül arany csipke
Rászállott a bus gerlice

Rozsám ablakára szállnék
Ha én bus gerlice volnék
Ott is csak azt dalolgtatnám
Ébren vagy e kedves babám“

A jutalmat **Ember-Rátz Emma** urhölgy nyerte.

Az 5. s z á m b ó l.

A bűvös négyszög megfejtés:

15	4	6	9
16	3	5	10
2	13	12	7
1	14	11	8

A jutalmat **Tonheiszter Karolina** urhölgy nyerte.

A sakk-talányé:

„Nem ezüst s, arany hoz boldogságot,
Átkot szórnak ezek és bűnhődést;
Nem kívánok tehát gazdagságot,
De nyugalmat és megelégedést.
Oly kincs ez melyet birván halálig
Rád terjeszti áldása sugárit.“

A jutalmat **Antalik Liza** urhölgy nyerte.

A számrejtvényé: „G é c z y T i v a d a r.“

A jutalmat **Bocskay Lenke** urhölgy nyerte.

A szótag-talányé: „F o r e n c - J ó z s e f - F r i g y e s -
V i l m o s.“

A jutalmat **Lengyel István** ur nyerte.

Helyes megfejtéseket ezeken kívül következő t. ol-
vasóink küldtek be:

Ambrózy Juszta, **Antal Mariska**, özv. **Adamik Klára**, **Anta-
lik Lina**, **Auer Irma**.

Bakats-Kolozsváry Ida, **Bakats Blanka**, **Balajthy Ilona**, **Bocz**

Laura, **Boronkay testvérek**, **Bors-Mérey Mariska**, **Braun Regina** s
Etelka, **Bognár Teréz**, **Bene-Koszovics Mari**, **Bódis Eszter**, **Burányi**
Erzsike és **Juliska**, **Bajza Ida**, **Beke nővérek**, **Benkó Irma**, **Békeffy-**
Materényi Lenke, **Braun Sarlotte**, **Bogyó Teréz**, **Boronkay Mariska**
és **Anna**, **Bódis Eszter**.

Csorba Margit, **Czibel Mariska**, **Csiky Etelka**, **Csergő Ven-
celné** — **Novák Margit**, **Csapó R. Zsuzsanna**, **Csepreghy Emmá**,
Czike Szidónia, **Czillinger Amália**.

Demkeő Georgina, **Dániel Nina**.

Együd-Jakabfalvy Irma, **Ember-Rátz Emma**, **Eőry-Pósta**
Mariska, **Erdőhegyi Józsa Piroška**, **Erzsényi Ida**.

Fedák Róza, **Fodor Jánosné**, **Fronhoffer Fanni**, **Fülöp**
Paulina, **Földváry Klára**, **Fülöp Ilona**, **Frank Ilona**, özv. **Fazekas**
Imréné, **Fekete Tituszné**, **Fülöp Gizella**.

Goldstein Fáni, **Gregus Józsefné**, **Gruber Emilia**, **Gyarmaty**
Etelka, **Gyulay Sándorné**, **Giber Mariska**, **Goldstein Mina**, **Győry**
Paula, b. **Győrfly Károlyné** szül. báró **Splényi Emma**.

Henter-Erőss Irma, **Huszágh Irma**, **Halász-Takó Irén**, **Hege-**
düs Margit, özv. **Heincz Istvánné**, özv. **Huber-Benovics Ilka**, **Huber**
Mária, **Huszágh Irma**.

Iklódy Győzőné, **Ipolyi-Stummer Augusztá**.

Juhász Róza, **Jánosy-Bencze Juszta**, **Jurassy Paula**.

Kaszós Sarolta, **Kállay Anna**, **Koháry Lajosné**, **Kohn Adolfné**,
Kompoth-Török Emma, **Korody Anna**, **Középesy Anna**, **Krausz**
Fanni, **Kerekes Nina**, **Kovács-Bartha Erzsébet**, **Kónya Berta**, **Kaiser**
Mariska és **Franciska**, **Kamplér Dávidné**, **Kohn Katica**, **Koháry Lajosné**,
Kovács Józsefné, **Kubinyi Hermine**, **Kunosi Franciska**, **Keményfi**
Kata, **Kövessy Irma**, **Kardos Géza**, **Károlyi Rojkó Erzsébet**,
Kazimir Róza, **Kalmár Irma**, **Kállay Anna**, **Kiskéri Tóth Irén**, **Klár**
Berta és **Irén**, **Korompay Irma**, **Kováts-Rauscher Julia**, **Kossuth**
Pálné, **Kováts Sz. Irma**.

Ligethy Julia, **Libertini Ilona**, **Ligethy-Kertészffy Mária**,
Latinovics Gizella és **Anna**, **Laufer Mari**, **Lengyel Ida**.

Marmorstein Elenóra, **Muháros Mária**, **Magasházy Fülöpné**,
Markovich Ottmárné, **Mezey Teréz**, **Méray Ida**, **Mészáros Ilona**,
Mika Vilma, **Mojzer Eleonóra**, **Mányoky Juszta**, **Marmorstein Erzsé**.

Nagy Lászlóné, **Nagy Pálné**, **Neustádl Regina**, **Nizsalovszky**
Anna, **Nagy Luiza**, **Nagy Emma**, **Nagy Lajosné (D. V.)**, **Nagy**
Lajosné (Tét), **N. N.**

Oheim Vilma.

Parlagi Etta, **Péchy Gáborné**, **Polák Mária**, **Pankotay E.**,
Papp Józsefné, **Péchy-Lázár Emma**, **Pataky Teréz**, **Puskás-Biró**
Ottília, **Petrovsky Dezsóné**.

Rosta-Csapó Zsuzsanna, **Ritt-Gábris Ágnes**, **Rimanóczy**
Jenőné.

Schulcz-Kovács Berta, **Schultheisz Hermina**, **Smigalay Róza**,
Stadtrukerné-Tóth Emilia, **Szemán Mariska**, **Szöke Jánosné**, **Stein-**
er Hermina, **Simon Vilma**, **Szabady Irma**, **Stein Fanny**, **Sája-Kiss**
Ida, **Szövényi Etelka**, **Seszták-Csipkay Luiza**, **Sulyovszky Judit**,
Székely Mariska, **Sossberg Cälie**.

Tilkovszky Irma, **Tömösváry Nina**, **Tonheiszter Karolina**.

Uzkay Károlyné, **Ugren Jánosné**.

Vecsey Irma, özv. **Vitás Anna**, **Walter Julianna**.

Zsiga Józsefné, **Zsiga-Fehér Erzsébet**, **Zrumezky-Andrássy**
Ida —

Alapfy Gyula, **Antalfi Gábor**.

Back József, **Bódis István**, **Bús Lajos**, **Boros István**, **Batto-**
nyai olvasó kör, **Berky Zsigmond**, **Bizony Ferenc**, **Bodroghy J.**,
Boldog Kálmán, **Boros Ambrus**, **Bugyi Ferenc**.

Chernel György, **Csigi Vince**, **Czechner László**, **Cseley Mik-**
lós, **Csizmadia Gyula**.

Dobribán Antal, **Dux Ármin**, **Davidovite Adolf**, **Dobay Ferenc**
Eősze Dezső.

Fried Béla, **Farkas Károly**, **Fuchs Farkas**, **Fónyi Árpád**,
Fekete Titusz.

Halbrohr Ignác, **Hartmann Nándor**, **Hodossy Pál**.

Ivánffy István.

Jékly Károly, **Jekkel János**.

Kauda József, **Kiss Lajos**, **Körmény Adolf**, **Kovács Béla**, **Kohn**
Samu, **Kövessy Károly**, **Komáromy Kristóf**, **Kosztolányi Dávid**,
Körmendy Mihály, **Kaiser Ede**, **Károlyi Mihály**, **Kocsis Sándor**.

Lipthay József, **Lázár József**, **Lövinger Ignác**.

Mendelényi Ede, Mészöly Ambrus, Mocsáry Sándor, Millián Antal, Marthy György, Mayer Gábor, Minik József, Mucha János.

Navratil Ede, Nagy Albert, Nagy Ernő.

Pillitz Mór, Potyondy Ferenc, Plenczner Jakab, Prófétih Lajos, Patona József, Polgár József, Prédli Antal, Pázmány Dénes, Peley Kálmán, Pankotay E., Pukolay Dániel, Prokopp Gyula.

Reichel Rezső, Rakosinyi Antal, Ros Emánuel

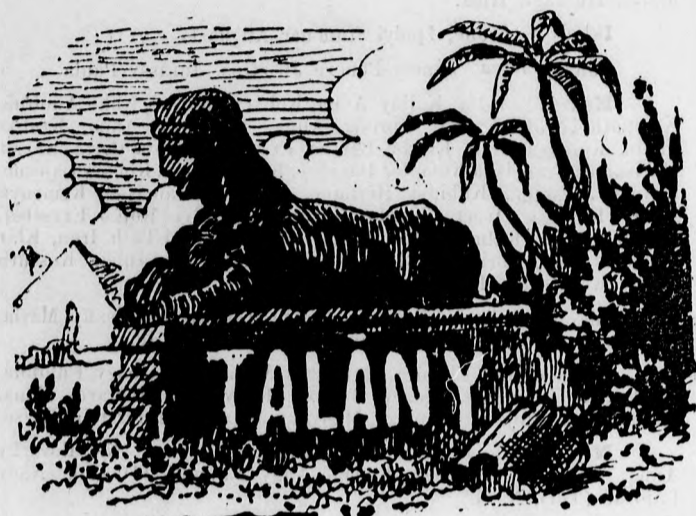
Schlesinger Benő, Schönfeld Miksa, Szűcs Zsigmond, Szanyó István, Stipán István, Strauber Samu, Stvereczky István, Szabó Samu, Szathmáry Endre, Schosberger Adolf, Stefanics István, Szabó Ferenc, E. Szabó Lajos, Schwarcz Samu.

Takács László, Tömösváry János, Tamaskó János.

Udvarnok István, Uray József, Ütő Mihály.

Wilhelm Soma, Veisz Vilmos, ifj. Wákár István, Verzár Rezső.

Zloczky Döme.

Számrejtvény.

Bakats-Kolozsaváry Idától.

34. 7. 3. 30. 5. Átalában a hölgyek igen kedvelik.

52. 18. 48. A kis gyermekek ezt nagyon szeretik.

17. 38. 15. 4. 43. Fehér és fekete ruhát szoktak viselni.

27. 49. 6. Állatok egy baját így szokás nevezni.

32. 23. 11. 25. 36. 20. 29. 45. Cicák télen szeretnek heverni rajta.

31. 28. 34. 38. 47. 29. Az évnek legnagyobbszerű időszaka.

51. 1. 28. Nagyon bűnös volt ez a nő hajdanában.

26. 40. 46. 24. Ez a szent név, szerepel a bibliában.

37. 16. 39. 35. 9. 42. Sok fiatal ember lett ezért áldozat.

47. 21. 12. 50. Mig ez mozog, addig él ember és állat.

10. 14. 8. Ritka vidék hol ilyet találni lehet.

44. 41. 19. Enélkül földi lény el nem élhet.

13. 33. 22. 2. Magyar név, női nevet jeleznek véle.

5. 40. 21. Nagyszerűn világít éjben ennek fénye.

1—52. Eötvösnek két szép sora van ebben.

A megfejtők közt diszes albumot sorsolunk ki.

Szótag-talány.

A következő 28 szótagból: le, lasz, dal, ci, rály, lo, a, la, rok, kács, fi, jo, pók, ir, lo, sé, a, na, szé, ba, ki, ak, a, lam, at, ár, ta, e, — 12 szó képzendő, melyek jelentése következő:

1. Hires magyar költő.
2. Növény.
3. Volt superintendens.
4. Erdélyi fejedelem.
5. Francia folyó.
6. Bányarész.
7. Hangok.
8. Kedvelt szindarab.
9. Forró égövi virág.
10. Rovar.
11. Spanyol finév.
12. Földrajzi taneszköz.

E 12 szó kezdőbetűi felülről lefelé olvasva egy kedves lappak nevét, a végbetűk pedig a alulról felfelé olvasva a szerző nevét adják.

A megfejtők közt csinos képet sorsolunk ki.

Sakk talány.

Ditrói Puskás Istvántól.

(Lóúgrás szerint.)

be-	nő	zug,	lomb-	Hall-	si-	az	rög-
és	ja	hadd-	i	zug	nek	gass	rát
Mint	szél-	gol	i,	raz	az	Cső-	ő
ran-	szél,	szá-	ta-	szél.	zú-	a	é-
jek	lak,	Mint	gó	fák	ál-	szi-	lines
rab	Ba-	hall	Ha	zott	a	gi	ki
nem	én!	dély-	zén	gatsz	bo-	bi-	meg
ben."	ke-	el	ru.	„Ez-	rá-	tul	há-

A megfejtők közt szép műlapot sorsolunk ki.

Megfejtések a 9. számban.

Szerkesztői üzenetek.

D. K. urnak. Balogfalván. Alkalmilag. További közleményeket szívesen fogadunk. — **K. B.** urhölgynek. Léva. Becses közleményeit mindig szívesen fogadjuk. — **Z. D.** urnak. Berezna. Kívánsága szerint. — **K. J.** urnak. Szeged. Köszönettel vettük. — **N. L.** urhölgynek. Egervár. Fogadja köszönetünket szíves érdeklődéséért. — **L. J.** urnak. Szabadszállás. Érdektelen dolgozat. Kár volt lefordítani. — **F. S.** urnak. Bodola. Lapunkat rendszeresen küldjük; valahol a postán lehet a hiba. Intézkedni fogunk. — **B. Gy.-né** urhölgynek. Udvari. Kiigazítjuk. — **St.** urnak. Bátorkesz. Rendszeresen küldjük. Az áremelést úgy hisszük indokoltuk eléggé; más oldalról nem is tettek az ellen kifogást. — **S. E.** urnak. A hűtelent ez a vers nem igen fogná megtéríteni. — **M. J.** urnak. N-Tapolcsány. Elolvasás után.

A többi beküldött kéziratokról jövő számunkban.

Második évfolyam.

7. szám

Budapest, 1879. február 16.

A CSALÁD LAPJA

SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ KÉPES HETILAP.

Megjelen minden vasárnap.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

OZORAY ÁRPÁD.

Szerkesztő- és kiadó-tulajdonostárs:

PERCZEL GYULA.

Szerkesztőség:

VI. ker. király-utca ¹¹/₁₆. sz.

Ide intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény.

Közlésre szánt kéziratoknál kérjük a papírnak csak egyik oldalára írni!

A leveleket kérjük bérmentesíteni!

Kéziratok visszaküldésére nem vállalkozhatunk, azonban közlésre el nem fogadott kéziratok kívánatra két hétig visszajuttatnak.

Kiadó-hivatal:

VI. ker. király-utca ¹¹/₁₆. sz.

Ide intézendő minden a lap anyagi részét illető közlemény.

Előfizetési árak:

Egész évre 6 frt.
Fél évre 3 „
Negyed évre 1.50

II. ÉVFOLYAM.

BUDAPEST, 1879.

NYOMATOTT A „HUNYADI MÁTYÁS INTÉZET GYORSSAJTÓIN.

HETI NAPTÁR.

F e b r u á r h ó.						
Római-katholikus		Protestans		Görög-orosz		
16	Vasárnap . . .	Julána sz. vt.	Hatv. v.	4	Hush. v.	☉Holdtölte 7-én 2 óra 58 perc-kor reggel.
17	Hétfő	Donát és Juli.	Jul. és D.	5	Ágosta vt.	☾Utolsó negyed 13-án 8 óra 10
18	Kedd	Simon pk., vt,	Flávián	6	Bukol	perckor este. ☽
19	Szerda	Konrád hv.	Gabin, M.	7	Parthén pk.	☉Ujhold 21-én 5 óra 19 perckor
20	Csütörtök . . .	Eleuther pk.	Eleuter, E.	8	Tivadar vt.	reggel.
21	Péntek	Mór. vt. Eleon.	Eleonora	9	Nicefor vt.	
22	Szombat	Péter székfogl.	Péter szek.	10	Karalamp vt.	

TARTALOM: Ágai Adolf. (Képpel.) — A bércek nefelejtse (Beszély.) (Véga.) — Szép-élet. (Vers.) — A hős leány. (Elbeszélés.) — Kis leány dala. (Vers.) — Hölgyrovat. (Képekkel.) — Humor. — Megfejtők nevei. — Talányok. — Szerkesztői üzenetek. — Mellékleten egy iv regény. — Boritékon. A hét ujdonságai.

A HÉT UJDONSÁGAI.

Farsangi tárca.

Nagysám!

A medvéről mondják, hogy nagy filosof.

Egész télen alszik odujában: nem törődik ekkor a világgal, s ki nem mozdul addig, a míg hátán a bundát nem kezdi csiklándozni édes-kellemesen a tavaszi napsugár.

Akkor előmászik.

Nos, hát bennem is van valami a medve bölcsészetből. Tél van, azaz farsang, s én ez időre szakítottam a külvilággal, már mint a vidékkel. Hja, a fővárosi vigalmak egymásutánja — a miről a medve is csak álmodik — nem enged időt oda kint is mulatni. Eddig legalább nem tettem. De most? . . .

Most én is a tavaszi napsugár hatása alá kerültem.

Az ön szavai, szép szemek tüzes tekintete kicsaltak közöny-odumból, s én — szolgálatára állok.

Irjak tehát farsangunkról? . . .

. . . „A ki püspökséget kíván, az nem rosztat kíván!“ tartja a közmondás; de a ki kimerítő farsangi tudósítást ohajt, azt legalább is lehetetlenséget kíván. (Ezt én közmondom.)

Mert ha ki számítanánk, hogy hány bál van tul és innen az oceánon, ugy nagyon sok bál jöne ki, eltekintve azon idyllektől, mit banaán tilinkó mellett az indiánok lejtenek a pálmák alatt, s a lótosz virágok árnyában. A hol egy egész falu toiletteje nem kerül anyiba, mint a keddi nőképző egyesület bálján volt cukrász leányka fehér köténye; s hozzá a pálma levélnek az a fölülmulhatlan előnye van, hogy nem megy ki a divatból . . .

Tehát a nőképző egyesület bálja . . . csinos, fényes, kedélyes bál volt. A fenti hasonlat hatása alatt léptem be a terembe az „Európa“ fényes teremeibe, s először is magam e világrész (Európa) csalt meg. Nem voltak ott az „ó-világból;“ csupa merő „uj világ.“ Tropicus ragyogása szemek szerezsen-fekete hajfürtök, excentricus virágok, s a soha le nem tűnő nap verőfényes világa csillogott a szép szemekben . . . A teremben az egyenlítő forró légköre . . . Ezek megcsalták azt, a ki Európát kereste. Európára különben néhány Jupiter emlékeztetett. (Frakban voltak most, s nem a régi jupiteri maszokban) a kik néhányat tovaragadtak a szép Európák közül, — ma csak egy szédületes keringőre . . .

Sok szép nő, valódi képzett nők . . . Azonban esitt! A

nőképző egyesület bálján nem szabad a nőképzésről beszélni legfőlebb csak a táncképzésről beszélhetne valami udvariatlan ember.

Egyébiránt mi az a tánc.

Nem egyéb, mint emáncipáció a társadalmi illem némely törvényei alól, s némely gömbölyű kis karok ugyancsak igyekeznek vállat takarni, mert a mama és papa nem sugják: „Tilos, tilos, tilos.“

* * *

Hát a románbál? szerdán a románoké volt „Hungária“ szerencse, hogy farsang van, s így csak a Hungária szálloda nagy diszterme volt a haretér a — táncban.

* **Ő Felsőgeik ezüst menyegzőjére a fővárosi hatóság által kiküldött bizottság a kellő intézkedések megtételével serényen foglalkozik.** — Ma délelőtt a bizottság ismét ülést tartott, melyen — mint a P. L. írja — az ünnepély alkalmával átnyújtandó felirat szövege állapított meg s az érme tekintetében történt megállapodás. Az ülésen részt vettek Pulszky Ferenc, Ráth György és Liphay Béla b. mint szakértők. A felirat rajzokkal szegélyezett pergamentlapokra iratik; az első lapon balra a Corvina modorában készült művészi rajz lesz, s a kezdőbetűk kiszineztetnek. A felirat alá a főváros előkelőbb tisztviselői s a bizottsági tagok írják neveiket. Schickedanz készíti a rajzokat, Rauscher a boritékot; a lapok Posner intézetéből kerülnek ki. A boríték fehér selyemmel lesz bevonva s elől a város címerét fogja feltüntetni. Az egyes lapok szélessége 33 cm., hossza 44¹/₂ cm. Az ő felsőgeiknek átnyújtandó arany emlékpénz sulya 50 arany lesz; öntetik és cizelirozva igen csinosan fog kinézni. Egyik felén ő Felsőge mellképét, bábérkoszorúval, Szent-István kardjával, másik felén a királyné mellképét fején diademmel tünteti elő. A feliratok így hangzanak: Ferenc József cs. és ap. királynak és Erzsébet cs. és királynének nászünnepe XXV. évfordulóján. A másik felén: Budapest, Magyarország fővárosa, MDCCCLXXIX April XXIV. Az emlék-érem készítésével Klein Armin bízott meg. Minthogy az idő rövid s a többi érme nem készülhetnek el, a korona hercegnek átadandó ezüst-érem s a bronzérmek csak később fognak rendeltetési helyükre jutni.

* **A királyi pár és Rudolf főherceg kétszáz forinttal, József főherceg pedig ötvennel gyarapíták a közvacsora jövedelmét.**

* **Batthyány József** gróf, saját kérelmére fölmentetett a mosonmegyei főispáni állástól.

* **A dalárdák bizottság** alakítását határozták el, az ezüstlakodalmi dalünnep rendezésére.

* **A közoktatási miniszter** köszönetet nyilvánít Bugyis András ungvári lelkész főesperesnek, ki nyolcezer forintot házáat kisedővoda s népiskola alapítására ajándékozta, négyezer forintot adott az épület átalakítására s tizenkétezer ft alapítványt tett az abban tanító irgalmas nővérek biztosítására.

* **A primás-herceg** a ferencvárosi templom főoltárának költségeire ajándékozta Ó-Buda város elleni ötezer forint követelését.

* **Az asztrakáni pestis** című 30 kros füzetet adott ki dr. Kovách Imre.

* **A fővárosi árvaszék** irodafőnökét: Hanzély Ignácot a belügyminiszter elbocsátatá hivatalából; 32 éve szolgál s két kétemeletes házat szerzett magának.

* **Az Oroszországba** küldött dr. Rózsahegy anyja, mint hivatalnok özvegye, ötszáz forint nyugdíjat húz s ha fia áldozatul esnék, a kormány nyolcszáz forintra emelné nyugdíját.

* **Tettey és társa** a világtárlaton volt husz darab diszes kiállítású könyvet ajándékoztak az orsz. tanszermuzeumnak.

* **Steinzinger Alajos** orsz. levéltári igazgató elhunyt 55 éves korában.

* **A mérnöki egyesületben** Gerster Béla érdekesen ismertette New-York állam csatorna hálózatát; Péchy miniszter és Türr tábornok is hallgatták.

* **A dunai meddő jégrobbantások** kísérlete 2400 ftba került a kormánynak; ez is kár a mai szűk időben; Szeghalomnál a Berettyó jegét, mint mondják, Zubovics Fedor több sikerrel robbantgatja dinamittal.

* **A népszínházi sorsjáték** néhány hónapi munkájában legfőképen Kléh István fáradozott, s nem hiába, mert huszezer forintnál több a tiszta jövedelem.

* **Frankenburg Adolf** veterán írónk emlékiratszerű munkán dolgozik. Bécsi élményeit írja le, mely életének majdnem legérdekesebb részét képezi. A munka három kötetre fog terjedni.

* **A második császárság titkaiból.** E cím alatt jelentek meg egyes karcolatok a második császárság idejéből. Érdekes a többi közt a következő anekdota: Gyakran megesett, hogy derült időben Napoleon és Eugenia császárné a boulognei erdőben kirándulásokat tettek a tó partjaira. Egy napon, midőn a császári pár ugyanott látszólag magánosan, de a valóságban a titkos rendőrség kutató szemeinek őrizete alatt fel s alá sétált, egy kedves leánykát pillantott meg, ki a fű között játszott. A császárné nyájasan kérde a leánykától, vajon szereti-e őt? „Ó igen, felelé a kicsike, én szeretem magát, mert maga szép és jó.“ „Nos akkor jer, s beszéljess a császárral is, ki ott megy,“ mondá a császárné. „Oh nem, mert őt nem szeretem.“ „S miért nem?“ „Azért, mert a papa azt mondta, hogy ő egy „canaille!“ (gaz, söpredék-ember.) A leányka kísérlőjétől annak szülei után kérdezősködve megtudta a császári pár, hogy az vicomte Arthur de Laguéroniére senator gyermeke. A vicomté természetesen magas állásáról azonnal elmozdították s a belga fővárosba küldték „követül.“ Ha a leányka véletlenül nem mond bókot a császárnénak, minekutánna császárról olyformán nyilatkozott, apja bizonyára még kegyvesztettebbé lett volna.

* **Murat hercegnő,** Lucian Murat hercegnő, született

Fraser leány mult hétfőn délután 4 órakor 70 éves korában Párisban meghalt. A hercegnő leánya volt Amerikába kivándorolt skót Fraser Tamásnak s 1828-ben ment férjhez Murat Joachim király második fiához, ki Amerikába kivándorolt. A fiatal házaspár egy időben, a sors üldözése folytán, oly szegénységben élt, hogy fentartását csakis egy leányiskolának köszönhette, melyet Murat asszony vezetett. A második császárság alatt azonban javaikat visszakapta a család. III Napoleon bukása után a hercegnő napjait elvolutan töltötte. Öt gyermeket hagyott hátra: Joachim, Achil és Louis Murat hercegeket, Garden asszonyt és Mouchy hercegnőt.

* **A nőkérdéshez.** Az egyesült államok congressusa, mint Washingtonból jelentik, oly törvényjavaslatot fogadott el, melyszerint olyan nők, kik az állami törvényszékeknel három éven át gyakorlatot végeztek, mint gyakorló ügyvédek a legfelsőbb törvényszékhez bocsátatnak. Hogy a javaslat törvényes erővel bírjon, még csak az elnök aláírása szükséges.

* **Az újpesti izraelita nőegylet elnökének** Spitz Fanni asszonyt, alelnökének pedig Schvarcz Emma asszonyt választák meg.

* **Horváth Mihály** emlékére a történelmi társulat március 6-án d. u. öt órakor ünnepélyes közgyűlést tart a Kisfaludy-teremben. Főtárgya Fraknoi Vilmos emlékezéséde. Ugyane gyűlésen választják meg a társulat elnökét.

* **Elfogadás Grévy asszonynál.** Február 10-én délután 4—6 óra közt volt az első délutáni elfogadás Grévy asszonynál; megjelentek a nagykövetek és nejeik, a parlamentáris és kormánykörök hölgyei és sok előkelő egyéniség Grévy asszony betegeskedése folytán előbb egészen elzárkózva élt. Nagy volt tehát a kíváncsiság, hogyan fogja a köztársaság első hölgye szerepét az Elizée palotában játszani. Az első próba jól sikerült; Grévy kisasszony, egy fiatal igen intelligens kinézésű leány segédkezet nyújtott anyjának, a házi asszonyi tiszt teljesítésében. Lord Lyons és Beust gróf csaknem egyszerre érkeztek meg. A társalgás igen fesztelen volt. Grévy asszony nem épen szívesen távozott régi laká-áról; az Elizée helyiségeiben még nem rendezkedett be egészen. Sok változtatást is tétet a lakás beosztásában. Grévy ur ama néhány termet fogja elfoglalni, a hol Thiers lakott; saját háló- és dolgozó szobája butoraival rendeztetni be a lakosztályt. Megijedt, midőn meglátta a nagy elnöki hálószobát s a négy lábbon álló roppant ágyat, mely inkább ravatalhoz hasonlít. Körülbelül három hét mulva megkezdődnek az elnöki ebédek. Grévy asszony Fraisse ur, Nancy egyik leggazdagabb kereskedőjének leánya. Egyetlen leánygyermek van, ki 16—17 éves.

* **A jégpályáról ravatalra.** Budán egy tragikus eset foglalkoztatja a társasköröket. Brunner Imre molnárigazgató alig 24 éves neje, szül. Klemm Jozefin, egyike a legünnepeltebb budai szépségeknak, tegnap férjével a budai torna egylet jégpályát látogatta meg, hol verseny-korcsolyázást rendeztek, mit egy bécsi nő, ki igen jól korcsolyáz óhajtott. A versenyben Brunnerné ért először a célhoz. A közönség zajos éljenzésén azonban a szép asszony velőkiig ható sikoltása hatott át, kialighogy célhoz ért, ott a jégre rogyott. A korcsolyákat azonnal leoldották lábáról, s mindent megtettek, hogy az ájultat eszméletre hozzák. Ez nem sikerült, hazaszállították, de mig az orvos megérkezett, a szép asszony — meghalt, szívizéhhűdés okozta a rögtöni halált. A budai polgárkörökben ezen szomorú eset általános részvétet kelt.

* **A ki minden áron meg akar halni.** Szászvárosból írják

napjaiban nagy számmal ír, minden brit naponként vallásos áhitattal olvassa. A gazembernek még az a különös szerencséje is van, hogy szeretője (egy hölgy, kit, mint dicsekszik, a részegeskedéstől és „egyéb piszkos aljasságoktól“ térített meg) a siron túl is hü marad hozzá és kijelenti, hogy a legkisebb papir rongyot, mely neki utolsó leveléből megmarad, mindenkor szent ereklyeként fogja őrizni. Oly nagy a hit az ember ravaszságában és erélyében, hogy most midőn még csak néhány nap választja el az akasztófától, óvatosan eltávolítanak minden tárgyat, melylyel magát bántalmazhatná, sőt cellájának padozatát és falait is szőnyegekkel borítják, nehogy rajtuk fejét bezuzza, s bár kilenc ember őrizi, kik közül három felváltva mindig be van vele zárva, mégis fogadások történnek, hogy kivégeztetése előtt meg fogja magát ölni, sőt, hogy még meg is szökik.

* **A bohóc estély** a redoute termeiben száraz mulatóság volt. Nagy közönség gyűlt össze, maszk is volt elég, de hiányzott az elevenség, a kedv, a tréfa. Szóval a füszer. Ugy sem sikerült, mint Schallern bohóc-esztélyei. Volt sors-huzás is nyereségtárgyakra, de elevenség nélkül. Egyik étterem szinpadjáról német szó hangzott. Tréfás dekorációk hiányzottak s még a legtöbbet érő látvány az a szörvényszintársulat volt, melynek tagjai a német színház előadás után szintén megjelentek nézőknek.

* **René Tailandier** francia akadémikus és Franciaország egyik legkiválóbb irodalomtörténésze Párisban meghalt. 1871-ben született Párisban; egyetemi tanulmányainak egy részét Németországban végezte, a heidelbergi egyetemen tudorrá s pár év múlva a strassbourgi, később a montpellieri főiskolán az irodalomtörténelem tanára lett. 1863-ban a párisi Sorbonneban St. Marc Girardin tanári széket foglalta el. 1870-ben a közoktatási minisztérium államtitkára lett, számos munkát írt s egyik főérdeme, hogy a franciák figyelmét a kölföldi irodalmakra irányozta, s a világirodalom kiválóbb íróit és termékeit bemutatta honfitársainak. A többek közt igen érdekes tanulmányt írt a magyar költészetéről s első sorban Petőfi-ről.

* **Királynék** első irföldi rókaavadászata hetfőre volt kitűzve, de ennek a hófúvásos hideg idő épen nem kedvezett. Ő felsége ottani istállójában negyvenhárom ló van, köztük maga a királyné számára kilenc vadászparipa. A kiküldött négy osztrák lovász egyike közelébb egy bokor átugratásánál nyakát szegte.

* **Schumann Robert** özvegyének anyai szívét nagy csapás érte. Huszonegy éves fia, Felix, ki vele lakott s kinek keresztapja a zeneköltő Mendelssohn volt, meghalt mellbetegségben. Van még fia, de egyik tébolyult, (mint híres apja is volt.) s gyógyintézetben tartják; a másik a berlini Mendelssohn bankháznál hivatalnok.

* **Az orosz trónörökös** e hó közepén bált akart adni s nem hívta meg rá nagybátyját: Miklós nagyherceget, ki mint volt-fővezér a sikkasztások miatt kompromittálva van. A cár kérdőre vonta fiát, hogy mért nem hívta meg az ő testvérét, ki ha nem lesz ott, ő sem megy a bálba. A trónörökös pedig inkább meg sem tartotta a táncestélyt.

Levegőbe emelkedő koporsó. A sz.-pétervári metropolita, Izidor ő szentsége a muszka szent zsinatot arról értesítette, hogy a nemrég elhunyt muszka érseknek, Nil-nek koporsója, mielőtt a sirba bocsátották volna, háromszor fölemelkedett a levegőbe s csak aztán mélyedt alá a sirba. (!) Ezért Izidor ő szentsége szerint Nil érseket muszka szentté kellene avatni. A szent zsinat azonban nem méri oly olcsón a szentséget, mint a metropolita kívánná, s így ajánlatát visszautasította.

Táncoló halott. Egy jótékonyágáról ismeretes angolnőhöz s minap egy szegényesen öltözött asszony jött és elpanaszolta neki, hogy ő legnagyobb nyomorban van és férje otthon halva fekszik. A jótékony nő megjegyzé, hogy sohasem ad alamizsnát, míg személyesen meg nem győződik a segílyt kérők szavainak valóságáról. Az asszony kérte az uri nőt, hogy jöjjön hozzá és győződjék meg szavainak valóságáról. A lady elment, és a szegény asszony állítását megerősítve találta; butornak, tűznek semmi nyoma, csak üres falak s a szobában egy férfi rongyokkal alig fedett holtteste. A jótékony nő megajándékozta a szegény asszonyt és eltávozott. Azonban esernyőjét feledve, néhány perc múlva visszatért, és ekkor rémülettel látta, hogy az iménti halott az asszonynyal vigan táncol a konyhában, bizonyosan a felett való nagy örömeiben, hogy a jótékony nőt oly ügyesen rászedték.

A „nápolyi koldusnő.” A „Fanfullá“-nak írják Nápolyból, hogy ott már régóta láttak az utcán egy rongyos, piszkos, pupos öreg asszonyt kéregetni. — E hó 17 ikén aztán a rendőrség letartóztatta s a San Dominico koldusmenhelyre vezette az anyókat. A szolgálattelvő apáca elkezdte a koldusnőt kivetkőztetui; lehuzta keztyűjét s ime a keztyűből sima, gyöngéd, puha kis kéz bujt elő; levette fejéről a kalapot, nyakáról a nagykendőt s hátáról egy csomó cók-mókot. A koldusnő nyakát egy szij kötötte össze lábaival, mely görnyedten járni kényszerítette. Kisült, hogy az a koldusnő voltaképen szép, fiatal, művelt leány, egy most meghalt orvosnak leánya, neve Rosa Vincenza Gaetana de Prete. Bevallotta, hogy azért éktelenítette el naponként magát, azért koldult, mert nem tudott egyebet mit csinálni; hasznára akart lenni családjának és becsületes maradni. Megfoghatatlan, hogy a különben elég tehetős szüléktől származó fiatal leány arra szánta el magát, hogy három éven át naponként kolduljon, csak hogy esténként adhassa a pénzes kisasszonyt s talán hogy azokkal, kik napközben egy-egy fillért nyomtak markába csevegessen és táncolhasson, vagy esodáltassa magát, kik napközben szánalommal és undorral fordultak el tőle. Nápolyban e talányos esetről most sok mindenfélét beszélnek, a törvényes vizsgálatok folynak.

* **Szomoru emlékek.** A parisi radikális lapok Kamille Pelletán egy könyvére hívják föl a figyelmet, mely „A központi bizottság s a kommune“ címmel legközelebb jelenik meg. Szerző, ki a Rappel munkatársa, nagy gonddal írja le művében a hadi törvényszékek működését. Így például fel- emlit egy hadi törvényszéket, mely a Chatelet színház előcsarnokában ülésezett. — Tagjai nagyobbára fiatal tisztek voltak. A színház körül nagy kíváncsi tömeg ácsorgott. Időről-időre egy 15 emberből álló csapat tünt fel a színház előtt; nemzetőrök, polgárok, nők és gyermekek; mindnyájan a halálnak szánvák, mert fegyverrel kezükben fogták el őket. A Loban-laktanyába kísértetnek, pár perc múlva puskaropogás hallatszik; az ítélet végrehajtatott. E kivégzések a laktanyában több napon át folynak. Pelletán részletesen leírja Salvador halálát, kit a kommune zene igazgatójává nevezett ki. A rendőrök szobájában a kereveten fekvé találták meg. „Ön Salvador polgár?“ — „Én vagyok az.“ „Most tehát megcsiptük, ön tudja, minő sors várakozik önre.“ Salvador felkelt s a rendőrökkel az utcára ment. A rue Bonaparte szegletén a menet megállt, Salvador elhalványodott, s azután mosolyogva mondá: Ah már értem. Azonnal föbe lövetett. Sok más ember életével fizette meg, hogy egyik másik kommunista vezérhez hasonlított. Legalább négy embert végeztek ki azért, mert hasonlított Jules Valléshez, ki még most is él. Hasztalanul tiltakoztak az áldozatok

a válságos összecserélés ellen. Egy állítólag Varlint diadalmasan hurcoltak a Lafeyette utcán át a Montmartre-ra. Itt azonban a vezérkar ülésezett s nem engedte, hogy az elitelt e helyen végeztessék ki. A pseudo Varlimnal tehát újra megtették a hosszú utat, visszakísérték a Lafeyette utcába, egy fal mellé állították s föbe lötték.

† **Szaplonczay József** Marmaros szigetről azon szomorú hírt veszszük, hogy Szaplonczay József, Marmarosnak nagy időn általi alispánja, országos képviselője, ujabban a marmaros szigeti törvényszék elnöke, mely állásáról a múlt napokban mondott le, tegnapelőtt elhunyt. A legmélyebb részvétellel veszünk tudomást a gyászhirről, mely közéletünk egyik nagyérdemű férfiának, a régi világ egy patriarchális alakjának elhunytát tudatja. Kiváló műveltségű, népszerű, a közügyekért sokat áldozó férfiú volt Szaplonczay József; közbecsülés vette körül tisztos, kitűnő nevét. Áldás emlékére!

* **Hol egy kémény sincs.** Egy kéményseprő vetődött az egervári plébániához tartozó Szent Lőrinc községbe s egész éjjel az ottani korcsmában mulatott, raggel azonban ugyancsak a korcsmába felakasztotta magát. Egy krajcárt sem találtak nála, a lakosság azon véleményben van, hogy elkeseredését azon körülmény okozta, hogy községében egyetlen egy kéményes ház sincs.

* **Elrendezte saját temetését.** Jánossi irótársunk özvegyét, ki már azelőtt mellbeteg volt, férje halála után meghatotta, hogy folyvást csak halálra gondolt. Két héttel özvegyléte után jan. 17-én egy helybeli temetkező társulattal kialakulta saját temetésének költségeit 325 frtban. Meghatározott minden legkisebb részletet, még a szalagok színét s diszitó fodrok számát is. Ezen rendelkezést felvette végrendeletébe s midőn f. hó 17-én, épen egy hóval a szerződés megkötése után természetes halállal kimúlt, egészen rendelkezése szerint lett eltemetve.

* **Bukárestben** a két magyar bál igen jó sikerült, vagy tizenkét románpár is járta a csárdás és körmagyart.

* **Az angol királynő** szívesseggel fogadta gr. Károlyi Alajosnét.

* **A román fejedelem** egy óránál tovább fogadta a járvánügyben kiköldött dr. Knöpfler Vilmost, s kijelenté, hogy szeretné, ha magyar államférfiak gyakrabban látogatnák meg Romániát.

* **Tirnovában** az „új nemzet“ képviselői sehogys akarják beérni a berlini szerződéssel, de ha még van Európa, bizonyára imponálni fog nekik.

* **A Duna Kiliánál** kiöntött s vagy háromszáz ház víz alatt áll.

* **A Karkoffban** megsebesített Krapotkin kormányzó állapota veszélyes.

* **Konstantinápoly** görög lakosai fel vannak háborodva a miatt, a mit a drinápolyi polgárok tettek az ottaai öreg görög érsekkel, kiknek szakálát, haját kitéptek, úgy hogy a sérülésektől meg is halt.

* **Kairóban** a gazdálkodás miatt elbocsátott tiszték lázongása folyvást tart.

* **Berlinből** hivatalos közlés alapján jelentik, hogy a pestis megszűnt „egyelőre“ az asztrakháni kerületbea.

* **Hymen Dalmady Sándor** pestmegyei aljegyző szombaton vezette oltárhoz az egyetemi templomban, Jancziky Irma kisasszonyt, Jamniczky Lipót legfőbb ítélőszéki bíró bájós leányát; násznagyok Karap Ferenc ítélőtáblai tanácselnök és Dalmady Győző voltak. — Fogarassy Gyula fővárosi táviró tiszt a múlt héten jegyezte el Lamos Mária kisasszonyt, Lamos József mérnök

kedves leányát Miskolcon. — **Getz Ignác** fővárosi kereskedő nőül vette **Czink Luiza** kisasszonyt Pápán. — **Kollerich Lajos** fiatal gyártulajdonos e napokban váltott jegyet Bailliere Jeanette kisasszonnyal Párisban, kivel a világkiállítás alatt ismerkedett meg, a menyasszony atyja dárasi jónévű könyvkereskedő.

* **Halálozások** **Györy Ferenc** debreceni gym. segédtanár, e hó 22-én elhunyt. Kitűnő ifju tauerő volt; legközelebb **Tisza Kálmán** miniszter elnök Kálmán fiának nevelője. A múlt év őszén választatott meg tanárnak; e működésének azonban mellbaja hamar véget vetett. Béke hamvaira! — **Báró Jeszenszky Kálmán** unokája, **Jeszenszky János** a roncsoló toroklob áldozata lett.

* **Kincésások.** Brassóban történt. Egy szegény iparos a közelmúltban azt álmodta, hogy lakháza alatt a földben pénz van elásva. Elmegy tehát egy kártyavetőhöz, ki neki azt mondta, hogy ott csakugyan pénz van elásva. Közli ezt az illető más jó barátjaival is, s elhatározzák, hogy azon a helyen ásni. A kincsszomjasok meg is kezdik nagy buzgósággal az ásást, böjtölnek kenyérrrel és vízzel. Nagy tusákon ment keresztül a kincésások egyike; jó és gonos szellemekkel kellett megküzdeni, míg 7 ölnyi ásás után végre eredményhez jutottak. (Tudósítónk nem írja, hogy miféle eredményhez jutottak?) A kincésások közül az utóbbi, kivel az álom történt, és még egy másiknak a neje tökéletesen megőrült — örömben. A két örült gyógyítás alatt van. A többieket eleget vallatják az eredmény felől, de hasztalan. Így jártak a pénzsomjas kincésások.

* **Belgrádban** nagy izgalmat okoz egy csuf eset: a „vörös kereszt“ egy előkelő szerb hölgye egyleti pénzt és sebesültek javára adott összegeket sikkasztott el.

* **A konstantinápolyi görög patriarcha** megfosztá hivataluktól a szerájevói, mostari és zvoniki metropolitákat mint kik utóbb „sok bosszuságot okoztak“ egyházuknak.

* **Don Carlos** könyvet ír az ő spanyolországi szerencsétlen háborújáról.

* **A montenegrói fejedelem** Daniloográdba készül áttenni székhelyét.

* **Nisben** rosszul fogadták Tsernajeffet; oly rossz szállást kapott, hogy majdnem belebetegedett; a fejedelem nem is fogadta.

* **A kínai kormány** Schnell Theodor volt porosz tüzérhadnagyot kinevezte tatár tábornoknak s most Csifuban gyakorolja be csapatait.

* **A pápa** szombaton vagy ezer hírlapíró fogadott, kik a világ kath. sajtójához tartoznak; lelkesíté s egyetértésre inté őket s beszélt a pápa világi hatalmának szükségéről s annak visszaszerzéséről; ez írók albumokat, feliratoikat s péterfillérekét nyújtottak át.

* **A tirnovai** előkelő gyűlés nagy zajjal nyílt meg s a kétségben levő konzervatívokat árulóknak nevezték a tulzók, kiknek zászlóján e felirat áll: „Bulgária, Macedonia és Trácia egyesülése.“

* **Kharkhoffban** péntek-éjjel a bálból hazatérő kormányzót, Krapotkon herceget, egy ismeretlen revolverből súlyosan megsebesíté.

* **Marosvásárhelyt** vasárnap a Kemény Zsigmond társaság ülésén, Tolnay Lajos a Terentius vigjátékairól fog felolvasást tartani.

* **Körmöcön** a királyi tanácsossá kinevezett Campionei Sándor polgármestert fátylós zenével tisztelték meg.

* **Kovács Miklós**, a bősziorményi törvényszék nyug. elnöke (69 éves) szombaton elhunyt.